

Vinh Hoa Phú Quý - Kết Tử Thụ

Contents

Vinh Hoa Phú Quý - Kết Tử Thụ	1
1. Kết Tử Thụ - Chương 1	1
2. Kết Tử Thụ - Chương 2	3
3. Kết Tử Thụ - Chương 3	4
4. Kết Tử Thụ - Chương 4	6
5. Kết Tử Thụ - Chương 5	9
6. Kết Tử Thụ - Chương 6	10
7. Kết Tử Thụ - Chương 7	16
8. Kết Tử Thụ - Chương 8	18
9. Kết Tử Thụ - Chương 9	21
10. Kết Tử Thụ - Chương 10	24

Vinh Hoa Phú Quý - Kết Tử Thụ

Giới thiệu

Edit: Chen WanThẻ loại: đam mỹ, cổ trang, hào môn thế gia, tình hữu độc chung, thanh thủy văn, BE. Lúc xưa khi Ca

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-hoa-phu-quy-ket-tu-thu>

1. Kết Tử Thụ - Chương 1

Nguyễn Lương là một kẻ phong lưu, không những vậy, y còn là một kẻ phong lưu vô cùng xinh đẹp với đôi mắt trong veo như mặt nước hồ thu, đôi môi đỏ như son, hàng lông mi rậm rạp, đen nhánh, gương mặt tinh xảo tựa như một bức tranh. Chỉ với gương mặt này, mỗi lần Nguyễn Lương đến thanh lâu, y lại có thể uống rượu thoải mái mà không cần phải trả tiền, không những vậy, còn có rất nhiều cô nương tình nguyện ngã vào vòng tay của Nguyễn Lương.

Tuy nhiên, Nguyễn Lương lại không khiến cho bất kì cô nương nào phải chịu thiệt thòi.

Có những kẻ được ông trời ban cho nhan sắc tuyệt trần, khiến cho nữ nhân yêu rất nhiều nhưng đồng thời, cũng hận rất sâu. Khi yêu, những kẻ đó luôn dịu dàng, quan tâm đến đối phương, có lúc thì tỏ vẻ chính trực nhưng có lúc lại biến thành một kẻ ăn chơi trác táng, khi còn yêu, họ luôn trân trọng, nâng niu đối phương như ngọc ngà, châu báu nhưng trong nháy mắt, cũng chính những kẻ đó lại nhanh chóng quên mất sự tồn tại của đối phương, xem người ta chẳng khác gì cành cây, ngọn cỏ.

Nhưng Nguyễn Lương lại là một kẻ phong lưu có tình có nghĩa.

Năm đó, Nguyễn Lương nhận được tin tức rằng có một vị ca nương xinh đẹp vừa đến Yên Vân các, ngay lập tức, y vội vàng mang theo một bông hoa bằng vàng, định lên đường, tìm gặp mỹ nhân.

Năm đó, Cao gia bị cuốn vào một vụ tranh chấp ruộng muối, phụ thân bị người ta đánh chết, mẫu thân lại bị đẩy xuống sông Dương Tử. Cao Kiên quỳ trước cửa, ngơ ngác nhìn mọi người khiêng xác phụ mẫu trở về, lúc này, máu đã rơi đầy trên con đường tiến vào Cao gia.

Xe ngựa dừng lại, Nguyễn Lương khoác một chiếc áo lông cáo, chậm rãi bước xuống, cảnh tượng đang diễn ra trước mắt khiến cho y khẽ “À” một tiếng.

Cao Kiên ngẩng đầu, chăm chú quan sát Nguyễn Lương, lúc này, hắn chỉ nhìn thấy gương mặt xinh đẹp tựa như một viên ngọc ẩn hiện phía sau chiếc áo lông cáo, bên cạnh đó là một đôi môi nhợt nhạt vì lạnh và hàng mi đen như mực.

Nguyễn Lương che miệng rồi nhanh chóng lên tiếng, lúc này, trong giọng nói của y không giấu được vẻ ngạc nhiên: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”.

Nguyễn Lương rất nhiệt tình.

Hàng xóm của Cao Kiên cũng rất nhiệt tình, lúc này, bọn họ đang tụm năm tụm ba, liên tục bàn tán.

Cao Kiên cúi đầu, giọng nói của mọi người cứ xa dần xa dần, lúc này, nội tâm của hắn đau đến tê tái, việc phụ mẫu của Cao Kiên qua đời cùng lắm cũng chỉ được xem như là đề tài bàn luận của mọi người.

Trong nháy mắt, mọi người nhanh chóng rời đi, Nguyễn Lương ngồi xuống bên cạnh Cao Kiên, lúc này, đôi mắt xinh đẹp như hoa đào của y ánh lên một tia nhìn mang đầy vẻ lưỡng lự: “Tiểu huynh đệ, nếu người không ngại, chi bằng... ta giúp người chôn cất phụ mẫu, sau đó, người dọn đến phủ của ta ở tạm, có được không?”.

Cao Kiên mở to hai mắt: “Huynh vừa nói cái gì?”.

Câu hỏi của Cao Kiên khiến cho gương mặt của Nguyễn Lương đỏ bừng cả lên, y nhanh chóng nở một nụ cười tựa như sóng nước mùa xuân ở Giang Nam, lúc này, dường như trong nụ cười đó còn xen lẫn cả sự kiêu ngạo tựa như những cây dương liễu ven bờ.

Cao Kiên gật đầu rồi nói: “Vâng, thưa thiếu gia”.

Nguyễn Lương mang bông hoa bằng vàng đổi lấy vài lượng bạc rồi vội vàng sai người lo hậu sự cho Cao gia, mảnh đất nơi phụ mẫu của Cao Kiên nằm lại tuy không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ. Cao Kiên khoác trên người bộ tang phục, quỳ trước linh đường, lúc này, hắn không thể nào hiểu được lý do vì sao Nguyễn Lương lại giúp đỡ mình.

Thật ra, ngay cả Nguyễn Lương cũng không thể hiểu được lý do vì sao bản thân lại quyết định giúp đỡ tiểu hài tử kia nhưng dường như y cũng chẳng mấy bận tâm, muốn giúp thì cứ giúp thôi. Nguyễn Lương vốn là một kẻ vô tâm, lúc này, y cũng nhanh chóng dẹp bỏ ý định đi tìm nàng ca nương xinh đẹp. Việc bỏ ra một bông hoa bằng vàng đối với Nguyễn Lương cũng không hề quan trọng, Nguyễn gia vốn là diêm thương lớn, dĩ nhiên là không thiếu bạc.

Sau khi thực hiện xong lễ cúng thất tuần, Cao Kiên khóa chặt cửa nhà, sau đó, hắn mang theo một tay nãi nhỏ rồi đi theo gia nhân, đến phủ của Nguyễn Lương. Cao Kiên tự tay viết một khế ước bán thân, sau đó, hắn cung kính, giao cho Nguyễn Lương. Lúc này, Nguyễn Lương vừa trở về từ thanh lâu, sau khi ăn xong một chén cháo, hắn mệt mỏi đến mức dường như hai mắt đã nhắm chặt lại. Nguyễn Lương liếc mắt, nhìn tờ giấy rồi lên tiếng, lúc này, trong giọng nói của y không giấu được sự vui vẻ: “Giấy gì thế này? Chữ viết rất đẹp”.

Lúc này, gương mặt Cao Kiên đã đỏ bừng cả lên, hắn chậm rãi nói: “Là do ta tự viết”.

“Người biết viết sao?” – Gương mặt của Nguyễn Lương không giấu được vẻ kinh ngạc.

Cao Kiên gật đầu. Khi phụ thân của hắn còn sống, Cao gia vốn là nhà làm muối nổi tiếng, có cửa ăn của để trong vùng.

“Việc này...” – Nguyễn Lương siết chặt tờ giấy, lúc này, đôi bàn tay trắng như đóa hoa ngọc lan của y khiến cho tờ giấy càng thêm phần thô kệch, xấu xí. Bây giờ, Cao Kiên đã xấu hổ đến mức không thể đứng vững, suýt chút nữa, hắn đã ngã ngồi trên mặt đất.

Lúc này, Nguyễn Lương đã nhớ ra được lý do vì sao y quyết định giúp đỡ Cao Kiên, lần đó, khi vừa bước xuống xe ngựa, trong khoảng không gian đầy tuyết, Nguyễn Lương nhìn thấy một đôi mắt to đen, sâu thẳm, sáng rực rỡ như một vì sao, y mở to hai mắt, bây giờ, Nguyễn Lương mới phát hiện ra rằng chủ nhân của đôi mắt kia chính là một tiểu hài tử.

Nguyễn Lương là một kẻ rất thương hoa tiếc ngọc, lúc này, tuy rằng y đã nhận ra tiểu hài tử kia không phải là một cô nương nhưng vì đôi mắt ấy, Nguyễn Lương vui vẻ tặng cho hắn một bông hoa bằng vàng.

Nguyễn Lương giúp đỡ Cao Kiên không những vì Cao Kiên xinh đẹp mà hắn còn rất đáng thương.

Nguyễn Lương chăm chú quan sát Cao Kiên, lúc này, y nhận ra được rằng tiểu hài tử này quả thật là vô cùng xinh đẹp, thêm vào đó, Nguyễn Lương càng nhìn càng cảm thấy hắn rất đáng thương.

Nguyễn Lương suy đi nghĩ lại một lát, cuối cùng, y quyết định xé tờ giấy rồi vứt sang một bên.

Cao Kiên nhắm mắt, cắn chặt môi, lúc này, tuy rằng Cao Kiên vẫn im lặng nhưng thân thể của hắn đã run rẩy như cành trúc trước gió, mặc dù tính cách của Cao Kiên rất cứng rắn nhưng dù sao đi chăng nữa, hắn vẫn chỉ là một tiểu hài tử.

“Lạnh lắm sao?” – Nguyễn Lương vỗ nhẹ vào vai của Cao Kiên.

Cao Kiên ngẩng đầu, chăm chú quan sát Nguyễn Lương, lúc này, gương mặt của hắn tràn ngập vẻ kinh ngạc.

“Ta chưa từng bảo rằng muốn mua người” – Nguyễn Lương mỉm cười rồi nói: “Người là người lương thiện, lại từng đọc sách, nếu ta chỉ cần bỏ ra một bông hoa bằng vàng là đã mua được người, vậy xem ra ta lời to rồi. Nếu người không chê, cứ ở lại trong phủ, cùng lắm là chỉ thêm một miếng ăn, ta hoàn toàn có thể chăm lo được, sau này, khi người trưởng thành, hãy đến cửa hàng của ta làm việc, xem như là báo đáp ân tình”.

Lúc này, gương mặt của Cao Kiên không giấu được vẻ ngạc nhiên, một lát sau, hắn khẽ gật đầu.

Nguyễn Lương nhanh chóng lên tiếng: “Tại hạ là Nguyễn Lương, tự Vô Thương”.

“Ta là Cao Kiên, tự Lương Ngọc” – Cao Kiên chấp tay, hành lễ, trong nháy mắt, dường như hắn đã không còn là một tiểu hài tử.

Năm đó, Cao Kiên mười hai, còn Nguyễn Lương vừa tròn mười tám tuổi.

2. Kết Tử Thụ - Chương 2

Đây có thể chỉ là quyết định trong lúc nhất thời hưng phấn của Nguyễn Lương nhưng dù sao thì y vẫn là một đại thiếu gia, sau khi sự hưng phấn qua đi, vẫn có người giúp đỡ Nguyễn Lương giải quyết mọi việc. Quản gia quét dọn căn phòng chứa củi, tu sửa thành nơi để Cao Kiên có thể trú ngụ, sau đó, lão quản gia còn nhắc nhở hắn về việc: trong phủ, nơi nào được phép đến, nơi nào không được phép đến, thời điểm nào thì phải xuống bếp để ăn cơm, một tháng được bao nhiêu tiền tiêu vặt, bao nhiêu vật dụng cá nhân. Dĩ nhiên là Cao Kiên không bán thân, cũng không cần phải làm việc như một gia nhân.

Cứ như vậy, Cao Kiên lặng lẽ ở tại biệt viện trong Nguyễn phủ, lúc này, hắn chẳng khác nào một cành cây, ngọn cỏ ven đường.

Nguyễn Lương nhanh chóng quên mất Cao Kiên.

Trong thành Dương Châu, một ca nương xinh đẹp vừa xuất hiện, bên cạnh đó, hảo huynh đệ của Nguyễn Lương lại mua được một con ngựa tuyệt sắc. Tại kinh thành phồn hoa này, có rất nhiều mỹ nữ lẫn cảnh vật tươi đẹp, liệu có bất kì kẻ nào còn nhớ đến một thiếu niên đang ở trong biệt viện?

Mỗi ngày, Cao Kiên đều chuyên tâm luyện võ, ngoài ra, hắn còn dành tất cả tiền tiêu vặt để mua sách. Lúc này, Cao Kiên cũng không thể nào nhận ra được rằng bản thân nên làm gì và không nên làm gì, hắn chỉ có thể nhớ đến những kì vọng trước đây của phụ mẫu. Khi đó, Cao Kiên vẫn còn là một tiểu hài tử hiếu động, ham chơi, bây giờ, tuy rằng không còn bất kì người nào quản thúc nhưng hắn vẫn rất tập trung vào việc học.

Mỗi buổi hoàng hôn, trong sân vườn, Cao Kiên đều chăm chỉ luyện kiếm, hấn cư xử rất khéo léo, lại không vướng vào bất kì thị phi nào khiến cho lão quản gia cảm thấy vô cùng thích thú. Bên cạnh đó, quản gia nhận ra rằng tên thiếu niên này rất có tiền đồ, trong tương lai, thiếu gia nhất định sẽ xem trọng hấn nên quản gia dần dần tìm cách lấy lòng Cao Kiên.

Hôm nay, Nguyễn Lương không rời khỏi phủ, bây giờ, y đang bước trên hành lang với tâm trạng vô cùng khó chịu. Đột nhiên, dưới ánh chiều tà, Nguyễn Lương nhìn thấy một bóng dáng thanh thoát tựa như chim nhạn, bên cạnh đó, từng đường kiếm của hấn lại như rồng bay phượng múa. Nguyễn Lương cố gắng khống chế sự tức giận rồi nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh hành lang, chăm chú quan sát đối phương.

Cao Kiên cho kiếm vào vỏ, đột nhiên, hấn nghe được tiếng vỗ tay vang lên từ phía sau. Cao Kiên quay đầu lại, bây giờ, hấn nhìn thấy Nguyễn Lương bước ra từ khu vườn hoa hạnh, lúc này, những cánh hoa trắng muốt vươn đầy trên mái tóc của y, đồng thời, trong đôi mắt của Nguyễn Lương lại ẩn chứa sự vui mừng, xen lẫn một chút cảm giác sợ hãi, đây quả thật là một cảnh tượng tuyệt đẹp.

“Rất lợi hại, hóa ra là người có học võ sao?”.

“Vâng” – Cao Kiên thầm nghĩ: ta luyện võ trong sân vườn nhà người đã được hai năm, vậy mà cho đến tận bây giờ, người mới phát hiện ra sao?

“Sau này, người đến tiền viện luyện kiếm, có được không? Kiếm pháp của người quả thật là rất tuyệt” – Nguyễn Lương nhanh chóng lên tiếng, khen ngợi: “Người cố gắng luyện kiếm đi, sau này, không chừng người có thể thi đỗ Trạng Nguyên đó”.

Cao Kiên suy đi nghĩ lại một lát, từ trước đến giờ, hấn vẫn chưa từng nghĩ đến việc này.

Từ đó về sau, mỗi ngày, vào thời điểm một canh giờ trước khi dùng bữa trưa, Cao Kiên lại đến tiền viện để luyện kiếm. Về phía Nguyễn Lương, mỗi khi nhàn rỗi, sau giờ Ngọ, hấn lại đến tiền viện để xem Cao Kiên luyện kiếm. Việc này khiến cho Cao Kiên cảm thấy vừa tức giận lại vừa vui mừng, lúc này, hấn không thể nào hiểu được lý do vì sao bản thân lại cảm thấy như vậy, cuối cùng, Cao Kiên đành mang tất cả tâm sự chôn sâu vào tận đáy lòng.

Năm đó, Cao Kiên mười bốn, còn Nguyễn Lương vừa tròn hai mươi tuổi.

3. Kết Tử Thụ - Chương 3

Nguyễn Lương là một kẻ rất trọng tình trọng nghĩa, tuy nhiên, việc “trọng tình trọng nghĩa” của y không hề giống với người bình thường. Nếu kẻ nào may mắn sẽ cảm thấy Nguyễn Lương rất tốt bụng, còn nếu bất hạnh, cho dù dùng hai chữ “rác rưởi” cũng không đủ để hình dung nhân cách của y.

Dĩ nhiên là Cao Kiên rất may mắn.

Mỗi ngày, hấn đều luyện kiếm dưới sự chứng kiến của Nguyễn Lương. Nguyễn Lương là một kẻ phóng khoáng, tốt bụng, thậm chí, ngay cả nha hoàn trong phủ cũng có thể đùa giỡn với y. Tuy vậy, đùa giỡn quá mức dĩ nhiên là không tốt, năm đó, có một nha hoàn vì được Nguyễn Lương sủng ái mà đâm ra kiêu căng, ngạo mạn, ngay lập tức, y không nói không rằng, nhanh chóng đưa nàng ta về quê, hầu hạ lão di nương. Đường đường là một cô nương đang được sủng ái, dĩ nhiên là nàng không thể nào chịu đựng được tính cách khó khăn đến mức cay nghiệt của di nương, vài ngày sau, nàng ta gieo mình xuống giếng tự vẫn.

Quản gia cố ý kể chuyện này cho Cao Kiên vì ông lo lắng rằng hấn sẽ đi vào vết xe đổ của nha hoàn kia. Về phía Cao Kiên, hấn vẫn không tài nào hiểu được lý do vì sao nữ nhân kia lại phạm phải sai lầm như vậy. Nguyễn Lương sinh ra trong một gia tộc giàu sang, lại xinh đẹp như ngọc, cho dù y có cư xử dịu dàng với nha hoàn thì cũng chỉ tựa như người ta đối xử tốt với thú cưng trong nhà vậy thôi.

Năm trước, Nguyễn Lương thành thân, nhà mẹ đẻ của nương tử không giàu sang. Với những “mỹ danh” của Nguyễn Lương, dĩ nhiên là các tiểu thư khuê các, gia giáo không dám bước vào cửa, y cũng không định rước về nhà một con sư tử Hà Đông nên đành chấp nhận thành thân với một nữ nhân yếu đuối, nhu nhược, chỉ cần Nguyễn Lương cố gắng dỗ dành, y vẫn có thể thoải mái xuất môn, vui đùa. Nhưng dù sao đi chăng nữa, bây giờ, trong phủ đã có nữ chủ nhân, các nàng lại bắt đầu lao vào cuộc chiến giành trái tim của nam

tử kia. Nguyễn Lương không những là một kẻ biết “thương hoa tiếc ngọc” mà còn rất đam mê nữ sắc, chỉ cần chấp nhận lên giường với y, cho dù các nàng muốn bắt kì thứ gì, Nguyễn Lương đều không nỡ từ chối, vì vậy, y thường xuyên mệt mỏi đến mức chết đi sống lại.

Thỉnh thoảng, đầu bếp lại làm món gà hầm nhân sâm để Nguyễn Lương tắm bổ. Nguyễn Lương nhanh chóng uống hết chén canh, sau đó, y xé một cái đùi gà rồi cho vào miệng. Cao Kiên cầm kiếm, định hành lễ với Nguyễn Lương nhưng y đã cất tiếng gọi.

“Tại sao người lại gầy đến mức như vậy?” – Nguyễn Lương tiến đến bên cạnh.

Cao Kiên đang trưởng thành nên hần cao nhanh hơn béo, bây giờ, thân thể của Cao Kiên gầy gò tựa như một cây trúc.

“Đến đây, đến đây” – Nguyễn Lương bưng nửa con gà, ấn vào tay của Cao Kiên rồi nói: “Cho người đó, mau ăn đi”.

Cao Kiên một tay cầm kiếm, một tay cầm nửa con gà, hần cố gắng nuốt nước bọt rồi thấp giọng: “Đa tạ”.

“Đa tạ cái gì mà đa tạ, dù sao thì ta cũng không thể ăn hết” – Nguyễn Lương phát tay áo một cái.

Dường như Nguyễn Lương đã phát hiện ra thú vui mới, mỗi ngày, y đều mang thức ăn đến cho Cao Kiên, khi là nửa con cá, lúc lại là con chim bồ câu, có nhiều thì mang đến nhiều, có ít thì mang đến ít, thỉnh thoảng, Nguyễn Lương lại sai người mang đến nhiều thức ăn đến mức có thể chất đầy cả chiếc bàn.

Cao Kiên đang trưởng thành, hần ăn rất nhiều, đồng thời cũng rất thèm ăn.

Những món ăn này thật ngọt nhưng đôi lúc, nó cũng rất đắng, bây giờ, Cao Kiên cũng không thể nhận ra được rốt cuộc là những món ăn này có mùi vị như thế nào.

Cao Kiên thầm nhủ: Nguyễn Lương là đại thiếu gia, ta lại là khách, ở tạm trong phủ, y là mây trên bầu trời, ta lại là ngọn cỏ trên mặt đất, cho dù Nguyễn Lương có yêu thương ta tựa như người ta yêu thương con chó, con mèo thì yêu thương vẫn là yêu thương, ta tính toán với y để làm gì chứ?

Cao Kiên không muốn tính toán, hần chỉ biết im lặng, đối xử với Nguyễn Lương thật tốt. Cao Kiên cố gắng luyện tập, bây giờ, võ nghệ của hần đã rất cao cường. Khi Nguyễn Lương có thời gian rảnh, y sẽ chăm chú, quan sát Cao Kiên luyện kiếm, ngược lại, lúc Cao Kiên rảnh rỗi, Nguyễn Lương lại kéo hần ra ngoài hiên, chứng kiến y trêu chọc các nha hoàn.

Nguyễn Lương thường xuyên khiến cho nữ nhân cảm thấy vui vẻ bằng cách nói những lời đường mật, thỉnh thoảng, lời nói của y khiến cho gương mặt của Cao Kiên đỏ bừng cả lên, hần không tài nào hiểu được lý do vì sao Nguyễn Lương lại nói ra được những lời đó, thế nhưng, dường như bọn nữ nhân lại rất thích, mỗi lần nghe được, bọn họ lại bật cười.

Bây giờ, Nguyễn Lương và phu nhân đang dùng bữa, trên bàn ăn là một chiếc đĩa bằng sứ màu xanh chứa một con cá chình hấp tỏi, phu nhân lo lắng rằng món ăn này sẽ khiến nàng bị béo nên không muốn ăn, Nguyễn Lương vừa trêu đùa rằng phu nhân không biết thưởng thức vừa ăn một cách vui vẻ. Tiểu nha hoàn đang đứng bên cạnh không nhận nhận được nên bèn mỉm cười rồi nói: “Thiếu gia, nếu ngài ăn hết con cá này thì tối nay, Cao thiếu gia sẽ không có thức ăn đâu”.

“À” – Nguyễn Lương ngẩng đầu lên rồi bật cười: “Vậy người phải trông chừng ta, khi nào ta ăn được một nửa thì người bảo ta dừng lại”.

Lúc này, dưới mái hiên, Cao Kiên đang tập võ, hần tựa như một con mèo nhỏ, nhảy lên mái nhà rồi nhẹ nhàng bước vài bước, sau đó, Cao Kiên dừng lại rồi cúi người, nhắc một miếng ngói lên, ngay lập tức, hần nhìn thấy bộ dạng vô cùng đau khổ của Nguyễn Lương, y hết nhìn con cá chình bằng một ánh mắt tiếc nuối, tựa như không muốn rời xa rồi lại nhìn về phía hai nữ nhân đang che miệng, tươi cười, Nguyễn Lương phát tay áo một cái rồi lên tiếng: “Được rồi, mau bưng đến chỗ của hần đi, đừng để cho ta nhìn thấy nó nữa”.

Đến lúc Cao Kiên quay về phòng thì chiếc đĩa bằng sứ đã được đặt trên bàn, tuy rằng bây giờ đang là mùa hè, khí hậu vô cùng nóng bức nhưng cho dù bên ngoài đang là mùa đông đi chăng nữa thì con cá này vẫn không hề có vị tanh, đối với Cao Kiên, con cá này ngọt ngào tựa như những giọt mật ong.

Cao Kiên nghĩ rằng: cùng lắm thì y chỉ muốn khiến cho phu nhân cảm thấy vui vẻ.

Đồng thời, Cao Kiên cũng nghĩ rằng: y cố ý để dành lại cho ta.

Hai ý nghĩ liên tục xoay chuyển trong đầu của Cao Kiên, cuối cùng, hắn nở một nụ cười tươi tắn tựa như bầu trời Giang Nam sau cơn mưa.

Năm đó, Cao Kiên mười sáu, còn Nguyễn Lương vừa tròn hai mươi hai tuổi.

4. Kết Tử Thụ - Chương 4

Nguyễn Lương đã quên mất việc: năm đó, y bảo Cao Kiên thi võ Trạng Nguyên nhưng Cao Kiên vẫn còn nhớ rất rõ. Tuy nhiên, cuộc thi võ Trạng Nguyên không chỉ kiểm tra võ nghệ mà còn tổ chức thi cưỡi ngựa, bắn cung, hành quân, đánh giặc. Cao Kiên đang theo học tại một trường tư thục trong thành nhưng lớp học lại do một ông thầy đã từng thi rớt tú tài tổ chức.

Cao Kiên nhận ra rằng bản thân không thể học hỏi được nhiều kiến thức từ phía ông thầy này nên vội vàng đi tìm Nguyễn Lương để thương lượng. Nguyễn Lương vừa uống rượu hoa quế vừa âm thầm đánh giá kẻ đang đứng trước mặt, trước đây, y chẳng những không hề quan tâm đến Cao Kiên mà còn quên mất sự tồn tại của tiểu tử này. Nguyễn Lương chăm chú quan sát Cao Kiên: bây giờ, hắn đang khoác trên người bộ võ phục màu đen, Cao Kiên đã trưởng thành, thân thể cao lớn, tấm lưng thẳng tắp như một thanh kiếm.

Nguyễn Lương vẫn còn nhớ rất rõ rằng: trước đây, Cao Kiên từng là một tiểu hài tử rất xinh đẹp, khi đã trưởng thành, sự xinh đẹp của hắn tựa như một món binh khí càng mài dũa lại càng sắc bén.

Tận mắt chứng kiến bộ dạng im lặng của Nguyễn Lương, Cao Kiên khẽ lùi lại vài bước, lưỡng lự rằng liệu bản thân có nên nhắc lại một lần nữa hay không?

Ngoài trời đang vào cuối thu, những chiếc lá đỏ rực như ngọn lửa rơi xuống từ cây phong nằm cạnh hòn non bộ, lúc này, đôi mắt của Nguyễn Lương sáng rực rỡ, y chỉ vào Cao Kiên rồi nói: “Người lui lại vài bước nữa đi”.

Cao Kiên khẽ lui lại, từng bước từng bước tiến vào khoảng không gian tràn ngập màu đỏ kia, cho đến khi những cành cây đâm vào chiếc gáy, hắn mới nghiêng đầu sang một bên. Đột nhiên, Nguyễn Lương hét lên: “Dừng cử động”.

Nguyễn Lương tiến đến gần, chăm chú quan sát Cao Kiên rồi thở dài: “Quả thật là rất khôi ngô, tuấn tú”.

Lời nói này khiến cho Cao Kiên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, bây giờ, hắn chỉ còn biết ngẩn người.

Nguyễn Lương mỉm cười rồi nói: “Không ngờ rằng Nguyễn gia lại có được một nhân tài kiệt xuất như thế này, được rồi, ta sẽ giúp ngươi”.

Ánh mắt của Nguyễn Lương khiến cho Cao Kiên vô cùng hoảng hốt nhưng cũng không kém phần vui vẻ, những cảm giác này cứ đan xen, trộn lẫn vào nhau. Cuối cùng, Cao Kiên đành mang mớ cảm xúc hỗn loạn ấy chôn sâu vào tận đáy lòng, lúc này, hắn thật sự không thể nào nhận ra được rốt cuộc là bản thân đang cảm thấy như thế nào.

Nguyễn Lương có tiền, Nguyễn gia lại là một gia tộc rất có thế lực, nếu bọn họ thật sự muốn giúp đỡ, xem như đã đưa người ta lên ngựa, tiền đi một nửa chặng đường.

Nguyễn Lương đứng trước mặt phụ thân, làm nũng một chút rồi giả vờ nhắc đến Cao Kiên, tuy rằng Nguyễn lão gia chẳng mấy hài lòng với việc nhi tử thỉnh thoảng lại dẫn khách lạ về phủ nhưng đối với một nhân tài như Cao Kiên, ông lại đánh giá rất cao.

Cao Kiên dọn đến một gian phòng rộng rãi, tiền tiêu vật lại được tăng thêm một ít, không những vậy, Nguyễn lão gia còn chọn ra một gia đình, bảo hắn luôn đi theo bên cạnh, hầu hạ Cao Kiên. Dĩ nhiên là Nguyễn lão gia không hề giống với Nguyễn Lương, mỗi khi chuẩn bị làm một việc gì đó, ông đều tính toán rất cẩn thận, dù sao đi chăng nữa, Cao Kiên đã ở trong phủ nhiều năm, bây giờ, nếu Nguyễn gia chăm sóc hắn chu đáo, sau này, nếu Cao Kiên thi đỗ Trạng Nguyên, vào triều làm quan, hắn nhất định sẽ giúp đỡ Nguyễn gia.

Cao Kiên hiểu rất rõ những tính toán của Nguyễn lão gia, mỗi khi ông ấy sai người mang đến bất cứ thứ gì, Cao Kiên đều vui vẻ nhận lấy, thái độ này khiến cho lão gia cảm thấy rất hài lòng, ông không tiếc lời khen ngợi hần là một kẻ rất biết thức thời.

Từ lúc chào đời cho đến khi trưởng thành, Nguyễn Lương đều sống trong vinh hoa phú quý, bằng hữu của y cũng là bọn công tử, thiếu gia nhà giàu. Thân thể của Nguyễn Lương có phần yếu đuối, cho dù y cố gắng hết sức thì cũng chỉ bé được một nữ nhân xinh đẹp. Từ trước đến nay, Nguyễn Lương chưa từng nhìn thấy bất kì kẻ nào khỏe mạnh, rắn rỏi như Cao Kiên, thỉnh thoảng, y lại dẫn hần rời khỏi phủ, giao du với các bằng hữu.

Thân thể của Cao Kiên khỏe mạnh hơn rất nhiều so với đám văn nhân, diện mạo lại vô cùng tuấn tú, bên cạnh đó, hần không phải là gia đình của Nguyễn phủ nên hoàn toàn có thể ngồi chung một bàn với đám công tử, thiếu gia kia. Không những vậy, Nguyễn Lương còn cảm thấy vô cùng tự hào vì Cao Kiên không những là một kẻ đọc sách mà còn viết thư pháp rất đẹp.

Trong tửu lâu, Nguyễn Lương vui vẻ kéo Cao Kiên đến gần, tươi cười rồi nói: “Nếu ngươi không thể đỡ cuộc thi võ vấn kia thì cũng đừng lo lắng, ta nhất định sẽ nuôi dưỡng ngươi cả đời, giúp ngươi thành thân, lập gia thất”.

Lời nói này khiến cho tất cả mọi người có mặt trong gian phòng cười vang, bọn họ bảo rằng Cao Kiên rất may mắn, thậm chí, có người còn muốn hần quỳ xuống dâng trà, lập thành lời thề để đề phòng việc Nguyễn Lương thay lòng đổi dạ.

Cao Kiên là binh lính, hần thà rằng cúi người chứ nhất định không chịu quỳ xuống, tuy Cao Kiên nhận ra rằng: mọi người chẳng bận tâm nhưng hần vẫn rất cố chấp. Nguyễn Lương đón nhận chén trà từ tay của Cao Kiên, lúc này, sự tủi thân đọng đầy trong đôi mắt kia tựa như hàng ngàn mũi kim, đâm thẳng vào trái tim của y.

Nguyễn Lương nhấp một ngụm trà rồi nhanh chóng quỳ xuống, đối diện với Cao Kiên: “Được rồi, ta cũng kính ngươi một chén, sau này, nếu ngươi công thành danh toại thì nhất định không được quên ta đâu đó”.

Cao Kiên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, hần im lặng, hai đầu gối nhẹ nhàng chạm xuống mặt đất.

Nguyễn Lương là một kẻ rất vô tâm, bất luận là y quỳ xuống trước mặt của Cao Kiên hay là Cao Kiên quỳ xuống trước mặt của y đều không phải là việc quan trọng. Cao Kiên đón nhận chén trà rồi uống cạn, cuối cùng thì hần vẫn không thể nào nhận ra được rốt cuộc là chén trà kia có hương vị gì.

Đây là lần đầu tiên Cao Kiên tham dự kì thi võ Trạng Nguyên, sau khi xem cáo thị tại nha môn, hần vượt qua đám người lẫn những cành cây khô, vội vàng chạy về phủ. Lúc này, sự vui vẻ khiến cho Cao Kiên quên mất chừng mực, hần bay qua cánh cửa nhưng khi vừa đáp xuống đất, Cao Kiên lại nghe được những âm thanh vô cùng kì lạ, hần nhanh chóng tiến vào bên trong.

Trong gian phòng, bên cạnh chiếc lò sưởi chứa đầy than, Nguyễn Lương y phục xốc xếch, vui vẻ chơi đùa với thiếu phu nhân. Cao Kiên là người học võ, dĩ nhiên là hần có đôi mắt tinh và đôi tai thính hơn rất nhiều so với người bình thường. Cao Kiên đứng bên ngoài, lén lút quan sát hai kẻ đang ở trong gian phòng kia, dưới ánh lửa hồng, tấm lưng trần của Nguyễn Lương tựa như một viên ngọc ấm áp.

Bọn họ vui vẻ đùa giỡn với nhau, tuy rằng Cao Kiên không nghe được những lời thì thầm của Nguyễn Lương nhưng lúc này, hần lại nhìn thấy thiếu phu nhân mỉm cười, sau đó, nàng khẽ vuốt ve thân thể của phu quân, đột nhiên, Nguyễn Lương nắm lấy tay của phu nhân, đặt trên ngực rồi nói: “Nhéo vào chỗ này một cái đi, ta rất thích”.

Phu nhân rút tay về rồi tát yêu Nguyễn Lương một cái.

“Nàng dám đánh ta sao?” – Lúc này, trong đôi mắt của Nguyễn Lương tràn ngập ý cười, y ôm chặt phu nhân vào lòng rồi nói: “Ta nhất định sẽ giết chết nàng”.

Cao Kiên cảm thấy gương mặt nóng bừng, chiếc gáy cũng nóng bừng, một lát sau, toàn thân của hần nóng bừng. Cao Kiên hồn xiêu phách lạc, vội vàng chạy về phòng. Gã gia đình đang nhóm lửa vừa định lên tiếng chúc mừng thì đã bị sắc mặt của Cao Kiên dọa cho hoảng sợ.

Cao Kiên phát tay áo một cái với hàm ý bảo gia đình lui ra ngoài: “Ta ngủ một lát, nếu không có việc gì quan trọng thì người không cần phải đánh thức ta”.

Tận mắt chứng kiến bộ dạng có phần mệt mỏi của Cao Kiên, gia đình ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Cao Kiên tiến đến bên cạnh chiếc giường rồi nhanh chóng cởi bỏ y phục, dưới ánh nến, chiếc áo lót màu xanh lam ửng hồng, rực rỡ như một viên ngọc. Lúc này, sự nóng bức lan truyền khắp thân thể của hắn đã tập trung lại dưới chiếc rốn.

Nóng, nóng như lửa, nóng đến mức toàn thân đau nhức, Cao Kiên cảm thấy dường như trong bụng đang chứa một hòn than.

Hắn khẽ chạm tay vào nơi đó, trong đầu tràn ngập hình ảnh nụ cười của Nguyễn Lương và tiếng rên rỉ khe khẽ của thiếu phu nhân. Lúc này, dường như Cao Kiên đang rơi vào một vũng bùn, cho dù hắn cố gắng vùng vẫy như thế nào vẫn không thể thoát ra được.

Tại gian phòng bên kia, nha hoàn vui vẻ chạy vào bẩm báo rằng: những người hàng xóm đã kéo đến tận cửa để chúc mừng việc Cao Thiếu gia đỗ cử nhân. Nguyễn Lương vỗ trán, thất vọng lên tiếng: “Xem đầu óc của ta này”.

Lúc này, thiếu phu nhân đang ngồi trên chiếc sập, nàng lên tiếng bằng một giọng nói tràn ngập vẻ không vui: “Chẳng phải toàn bộ đầu óc của chàng đều đã đặt trọn trên thắt lưng của nữ nhân rồi sao?”.

Nguyễn Lương vừa chỉnh sửa lại y phục vừa vui vẻ đùa giỡn: “Tất cả đều là lỗi của nàng, ai bảo phu nhân của ta xinh đẹp đến mức khiến cho trong mắt của ta chỉ có nàng ấy mà không màng đến mọi việc xung quanh chứ”.

Lời nói này khiến cho gương mặt của thiếu phu nhân đỏ bừng, nàng phát tay áo một cái rồi vội vàng đuổi Nguyễn Lương ra khỏi gian phòng.

Thiếu phu nhân được gả cho một kẻ phong lưu, khoảng mười ngày, nàng mới có cơ hội gặp gỡ tướng công nhưng hôm đó, chàng nhất định sẽ quan tâm, chăm sóc nàng một cách vô cùng chu đáo.

Nguyễn Lương tiện tay lấy một miếng trái cây, cho vào miệng rồi bật cười. Vừa bước vào sân, hắn đã nhìn thấy cánh cửa đang khép chặt, gã gia đình luôn theo bên cạnh Cao Kiên ngồi trong sân, vui vẻ chơi đùa với hòn đá, hắn bảo rằng thiếu gia cảm thấy mệt mỏi nên đã ngủ rồi.

Nguyễn Lương chẳng những không hề kiêng dè mà còn nảy sinh ý định muốn đùa giỡn một chút, y nhẹ nhàng mở cửa, tiến vào trong phòng. Cao Kiên nhận ra rằng Nguyễn Lương đang đến nhưng hắn lại không muốn tránh né. Cánh cửa vừa mở ra, Nguyễn Lương đã nhìn thấy cảnh tượng Cao Kiên nằm trên giường, đùa giỡn với thân thể của chính mình.

Nguyễn Lương ngẩn người.

Trong mắt của y, thức ăn và nữ sắc chính là hai thứ tuyệt vời nhất, sau khi ghi tên lên bảng vàng, Cao Kiên lại trốn trong phòng, tự tìm niềm vui, dù sao thì đây cũng là một việc hiển nhiên nhưng điều đáng thương nhất chính là: hắn phải “tự tìm niềm vui”.

Nguyễn Lương tiến đến bên cạnh chiếc giường, chăm chú quan sát Cao Kiên, lúc này, trong đôi mắt trong veo như nước của kẻ kia không giấu được vẻ tủi thân.

“Tất cả đều là do phụ thân của ta không tốt, ông ấy muốn người đỗ đạt, công thành danh toại nên không cho phép ta dẫn người đến thanh lâu, khiến cho người khó chịu rồi” – Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng đau lòng: “Cũng là do ta không tốt, chỉ biết tìm niềm vui cho bản thân. Ngày mai, ta sẽ dẫn Liễu Tư đến cho người, nàng ấy rất tốt...”

Nguyễn Lương nhìn Cao Kiên bằng một ánh mắt tràn ngập sự đen tối.

“Ta không cần” – Cao Kiên hét lên.

“Chẳng lẽ người trách ta về việc ta mang một cô nương đã dùng qua tặng lại cho người sao?” – Nguyễn Lương mỉm cười: “Quả thật là không có mắt nhìn người mà, một nữ nhân con nhà gia giáo chỉ có thể ngắm

nhìn chứ không thể đùa giỡn, thêm vào đó, người lại là người mới, nếu cả hai đều không có kinh nghiệm thì sẽ chẳng vui về gì đâu”.

“Ta không cần” – Lúc này, gương mặt của Cao Kiên đã đỏ bừng.

“Quả thật là người đọc sách nhiều đến mức hồ đồ rồi, người phải biết rằng nữ nhân cũng giống như nhân sâm, cả hai đều là phương thuốc quý giá, giúp âm dương giao hòa, kéo dài tuổi thọ”.

Từ trước đến nay, Cao Kiên chưa từng nghe qua lời ngụy biện nào trắng trợn đến mức như vậy, hắn trừng mắt, im lặng nhìn Nguyễn Lương.

Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng hài lòng: “Người nghĩ xem: nếu đam mê nữ sắc không thể giúp cho người ta sống thọ thì chẳng phải là tất cả thái giám trong Hoàng cung đều sống đến ba trăm tuổi cả rồi sao? Nhưng cho dù có đi khắp cửu châu thì chúng ta cũng không thể tìm được bất kì kẻ nào sống quá một trăm tuổi”.

Cao Kiên cúi đầu, ấp úng: “Người nói rất đúng”.

Nguyễn Lương càng lúc càng cảm thấy vui vẻ, y chỉ muốn nhanh chóng mang tất cả bí quyết khiến cho nữ nhân hài lòng truyền lại cho Cao Kiên nhưng lúc này, khách khứa đã bắt đầu kéo đến, đứng đầy trong phủ. Nguyễn lão gia phái người mời hai vị thiếu gia đến đại sảnh.

Nguyễn Lương vội vàng đứng dậy, vỗ trán rồi nói: “Xem đầu óc của ta này”.

Lúc này, gương mặt của Cao Kiên lại đỏ bừng.

Mấy ngày nay, Nguyễn Lương hết bận rộn dẫn Cao Kiên đi kết giao bằng hữu rồi lại dẫn hắn đi thăm viếng khắp nơi, y bận đến mức quên cả việc mang Liễu Tư đến cho Cao Kiên.

Nguyễn Lương cũng quên mất những việc đã xảy ra trên chiếc giường hôm ấy.

Cao Kiên không nhắc lại.

Năm đó, Cao Kiên mười tám, còn Nguyễn Lương vừa tròn hai mươi bốn tuổi.

5. Kết Tử Thụ - Chương 5

Cao Kiên có tài, Nguyễn gia có tiền, nếu cả hai cùng hợp sức thì chắc chắn sẽ đạt được rất nhiều thành công. Tuy Nguyễn gia là một trong những gia tộc làm muối nổi tiếng trong vùng nhưng trong nhà lại không có người đọc sách, việc Nguyễn Lương vô tình nhắc về một nhân tài khiến cho Nguyễn lão gia cảm thấy vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng, ông lại thử dãi, tiếu nuối vì bản thân không có nhi nữ để gả cho Cao Kiên.

Sau khi Cao Kiên đỗ cử nhân, Nguyễn lão gia chọn ngày lành tháng tốt, bảo hấn quỳ trong từ đường, dâng trà, bái ông làm nghĩa phụ.

Từ nay về sau, tất cả đã trở thành người một nhà, Nguyễn gia vừa có tiền vừa có tiếng tăm, Cao Kiên vừa có tài vừa có tiền, vậy là mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Sau đó, Cao Kiên tiếp tục lên kinh ứng thí, lần này, hắn đỗ tiến sĩ, xếp ở vị trí thứ bảy, tuy rằng Cao Kiên không đỗ trạng nguyên nhưng trong giới thương nhân, thành công của hắn được xem như là một việc trọng đại. Nguyễn gia vui mừng, tổ chức yến tiệc thật to.

Trong suốt cuộc đời, Nguyễn Lương chỉ tinh thông bốn chữ “tửu sắc tài vận”. Trên bàn tiệc, những lời trêu đùa của y khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng vui vẻ nhưng Cao Kiên lại ngồi im, trên gương mặt không giấu được vẻ buồn bã. Nguyễn Lương nhanh chóng nhận ra, y kéo Cao Kiên đến bên cạnh, nhẹ nhàng hỏi thăm.

Cao Kiên cúi đầu: “Ta không đỗ Trạng Nguyên, xem ra đã phụ lại tấm lòng của công tử”.

“Không đỗ thì thôi, phụ cái gì mà phụ chứ” – Nguyễn Lương mỉm cười rồi nói: “Người đừng cố chấp như vậy, nếu người đỗ Trạng Nguyên thì tốt nhưng việc người xếp thứ bảy trong kì thi cũng đã làm rạng rỡ tổ tiên nhà chúng ta rồi”.

“Trước đây, người từng bảo rằng: khi lớn lên, ta nhất định phải thi đỗ Trạng Nguyên”.

“Ta đã từng nói như vậy sao?” – Nguyễn Lương ngăn người, một lát sau, y bật cười: “Ta chỉ nói đùa thôi mà”.

“Người đã quên rồi” – Cao Kiên thờ ơ.

“Tại sao người lại cố chấp như vậy chứ? Chẳng lẽ người không đỗ Trạng Nguyên thì không có năng lực sao?”.

Ánh mắt của Cao Kiên sáng lên: “Người đã từng nói rằng: nếu ta không đỗ Trạng Nguyên, người cũng sẽ nuôi dưỡng ta”.

Nguyễn Lương ngạc nhiên, dường như y đã hiểu ra tất cả mọi việc: “Được được được, nuôi thì nuôi, ta đồng ý”.

Cao Kiên nói: “Người đã quên rồi”.

Nguyễn Lương xấu hổ, gãi đầu: “Chẳng phải khi người nhắc đến thì ta cũng nhớ lại rồi sao?”.

“Đúng vậy” – Cao Kiên mỉm cười một cách lạnh lùng.

Thời bấy giờ, triều đình trọng văn khinh võ, thêm vào đó, việc thời tiết tại biên cương vô cùng khắc nghiệt khiến cho hơn một nửa số tiến sĩ thi đỗ trong năm đó không muốn nhập ngũ. Tại đại diện, Cao Kiên quỳ gối, tình nguyện ra chiến trường. Hoàng Thượng vui vẻ, nhanh chóng sắc phong hấn trở thành quan tuần biên.

Nguyễn Lương không cam tâm để Cao Kiên rời đi, y nắm chặt bàn tay của hấn, ánh mắt ửng hồng như cánh hoa đào bên bờ dương liễu.

Ánh mắt của Nguyễn Lương khiến cho trái tim của Cao Kiên dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, rơi vào lòng đất, sâu đến mức ngay cả hấn cũng không tìm được.

Cao Kiên không thể kháng chỉ, vài ngày sau, hấn chuẩn bị rời đi. Nguyễn lão gia lo lắng rằng Cao Kiên sẽ phải trải qua một cuộc sống khổ sở nên đã tặng cho hấn một chiếc túi chứa đầy những thỏi vàng, không những vậy, ông còn phái hai gia đình nhanh nhẹn đến biên giới.

Cao Kiên phóng lên ngựa, con ngựa phi như bay, để lại phía sau một Nguyễn Lương ngăn người, ôm phu nhân, nước mắt lưng tròng.

Một tháng sau, cuối cùng, Cao Kiên cũng đến phương Bắc, ngoài trời, bông tuyết như những sợi tơ bay lơ lửng trong không trung, đột nhiên, trái tim của Cao Kiên đập mạnh đến mức hấn cảm thấy vô cùng đau đớn.

Lúc này, Nguyễn Lương đang uống rượu tại Yên Vân các, hình ảnh cô nương đang cầm một bông hoa bằng vàng khiến cho y cảm thấy vô cùng quen thuộc nhưng nhất thời, Nguyễn Lương không thể nào nhớ được rằng y đã nhìn thấy cảnh tượng ấy ở đâu. Đột nhiên, cô nương kia nháy mắt một cái, Nguyễn Lương vui vẻ, bước lên lầu.

Năm đó, Cao Kiên hai mươi, còn Nguyễn Lương vừa tròn hai mươi sáu tuổi.

6. Kết Tử Thụ - Chương 6

Nguyễn Lương vốn là một công tử phong lưu, đam mê nữ sắc nhưng y lại không thường xuyên gây rắc rối, tuy nhiên, một khi Nguyễn Lương đã gây chuyện thì nhất định sẽ rất nghiêm trọng.

Một ngày nọ, Cao Kiên nhận được tin tức về việc Nguyễn Lương ngủ với tiểu thiếp của bát phủ tuần án Lưu Hạc Thọ nên đã bị người ta bắt giữ gần mười ngày. Ngay lập tức, Cao Kiên phái người dâng sớ, xin nghỉ phép rồi vội vàng phi nước đại hồi phủ, tuy vậy, đến tận bốn, năm ngày sau, hấn mới về đến thành Dương Châu.

Nguyễn gia vô cùng hỗn loạn, tuy Nguyễn phu nhân có rất nhiều nhi tử nhưng Nguyễn Lương chính là hài tử mà bà thương yêu, lo lắng nhất. Về phía lão thái thái, từ trước đến nay, cháu trai của bà chưa từng gây rắc rối, lần này nhất định là do con hồ ly tinh kia hãm hại.

Nguyễn lão gia có phần tỉnh táo hơn so với những người khác, ông nắm chặt bàn tay của Cao Kiên, liên tục mắng Nguyễn Lương là tên súc sinh, bại hoại thanh danh gia tộc nhưng nói tới nói lui, ý định của Nguyễn lão gia vẫn là phải cứu Nguyễn Lương.

Đúng vậy, nhất định phải cứu lấy y.

Cao Kiên không phân công tư, sau khi hỏi rõ nguyên nhân, hẩn nhanh chóng tắm rửa, thay y phục, tự mình viết thiếp rồi đích thân tìm đến tận phủ báỉ phỏng.

Dù sao thì bát phủ tuần án cũng là một chức quan lớn, còn Cao Kiên chỉ là một võ tướng trẻ tuổi, không quyền không thế, hẩn cúi đầu, lạng lẽ dâng thiếp. Sau khi gia đình tiếp nhận, Cao Kiên vội vàng quỳ xuống.

Lúc này, ngoài trời nóng như thiêu đốt, ánh sáng Mặt Trời chói chang khiến bộ võ phục màu đen ướt đẫm mồ hôi.

Dường như Lưu Hạc Thọ đã lấy lại được thể diện, ông sai người dẫn Cao Kiên vào bên trong phủ.

Cao Kiên đứng dậy, phủi những hạt cát bám đầy trên đầu gối rồi bước theo gia đình. Đột nhiên, cánh cửa bằng gỗ màu đen nặng nề khép lại, một tiếng “Két” vang lên khiến gương mặt của Cao Kiên biến sắc.

Từ lúc chào đời cho đến nay, Nguyễn Lương luôn sống trong giàu sang phú quý, chưa từng ném trải khổ sở, tuy đã trưởng thành nhưng những ngón tay của y chưa từng bị thương. Nguyễn Lương bị nhốt tại phòng chứa củi gần một tháng, y phục bám đầy bụi bặm, thân thể gầy yếu, đôi mắt ửng đỏ, gương mặt nhỏ hơn cả bàn tay của người trưởng thành.

Nguyễn Lương rất bản lĩnh, tuy rằng lúc này, bộ dạng của y rất thê thảm nhưng Nguyễn Lương vẫn tựa như một viên bạch ngọc, khiến cho người khác vô cùng yêu quý.

Cao Kiên rất tinh mắt, từ phía xa xa, hẩn đã nhìn thấy Nguyễn Lương. Cao Kiên đứng im, đầu ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay, giọt máu như những hạt châu, chậm rãi chảy ra.

Khi tiến đến gần, Nguyễn Lương mới nhìn thấy Cao Kiên, lúc này, toàn thân của y cứng đờ, gương mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên nhưng cũng không kém phần vui mừng, Nguyễn Lương chạy đến, ôm chặt lấy Cao Kiên: “Ta biết ngươi sẽ cứu ta, ngươi nhất định sẽ đến cứu ta mà”.

Cao Kiên vỗ nhẹ bàn tay của Nguyễn Lương rồi quay sang nhìn Lưu Hạc Thọ.

Lưu Hạc Thọ đã bước sang tuổi bảy mươi, gương mặt đầy nếp nhăn, ánh mắt tràn ngập sự nghiêm khắc.

“Đại nhân” – Cao Kiên vội vàng quỳ xuống.

Nguyễn Lương cũng cúi đầu, quỳ xuống.

“Tên này đã *** loạn với thiếp thất của ta, nếu là ngươi, ngươi sẽ xử lý như thế nào?” – Giọng nói của Lưu Hạc Thọ tựa như đang hỏi cung tội phạm, khiến cho bất kì kẻ nào nghe được đều cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

“Đại nhân, dù sao thì ngài cũng đã giam giữ y một thời gian rồi, chỉ bằng đánh một trận rồi thả người đi” – Cao Kiên cung kính cúi đầu, lúc này, tên gia đình đứng bên cạnh hẩn bưng một chiếc khay chứa đầy những thỏi vàng.

Lời nói này khiến cho Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng hoảng sợ, y tựa như một đồng tuyết đang bị thiêu đốt dưới ánh Mặt Trời chói chang, run rẩy nắm chặt võ bào của Cao Kiên.

Lưu Hạc Thọ hết nhìn chiếc khay chứa đầy vàng rồi lại nhìn sang Cao Kiên, nếu việc này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến ông mất hết mặt mũi sao? Bây giờ, chỉ còn cách đâm Nguyễn Lương một nhát mới có thể giúp Lưu Hạc Thọ lấy lại được thể diện, tuy rằng Nguyễn gia không có người làm quan nhưng bọn họ cũng là hào môn, nếu kết thù oán chắc chắn sẽ không tốt, dù sao thì lần này, kẻ bị làm nhục không phải chính thất mà chỉ là một tiểu thiếp được mua về.

“Vậy đánh một trận đi” – Lưu Hạc Thọ nói.

Nguyễn Lương hoảng sợ đến mức toàn thân cứng đờ.

“Đánh một trăm roi, sau đó đuổi khỏi thành Dương Châu, từ nay về sau, ta không muốn nhìn thấy y nữa”
– Một giọng nói khô khốc vang lên.

Nguyễn Lương hoàn toàn ngã quỵ.

Lúc này đang là giờ Ngọ, trên cây, tiếng ve kêu như đang thúc giục mọi người, những tia nắng chiếu lên phiến đá khiến nó sáng lấp lánh. Nguyễn Lương vô cùng lo lắng, từ trước đến nay, y chưa từng trải qua nỗi sợ lớn đến mức như vậy.

Lưu Hạc Thọ rất muốn lấy lại danh dự, ông gọi chính thất, thê thiếp và mọi người tập trung trong sân, đầu tiên, Lưu Hạc Thọ ra lệnh cho người đánh tiểu thiếp kia một trận. Một tháng qua, trong lúc Nguyễn Lương bị giam tại phòng chứa củi thì tiểu thiếp kia lại bị nhốt trong chuồng heo, lúc này, nàng ta đã hoàn toàn đánh mất sự xinh đẹp thuở nào.

Nguyễn Lương ngẩn người, nhìn tiểu thiếp kia, đột nhiên, y lấy hết can đảm, chỉ thẳng vào mặt của Lưu Hạc Thọ rồi gầm lên: “Ông đang làm gì? Ông đang định làm gì vậy?”.

Lưu Hạc Thọ nhíu mày nhưng trong lúc ông ta còn chưa kịp lên tiếng thì Cao Kiên đã nhanh tay tát Nguyễn Lương một cái, trong nháy mắt, gương mặt của y ửng hồng. Nguyễn Lương quay đầu lại, chăm chú quan sát Cao Kiên, một lát sau, y nghe được tiếng khóc lóc, van xin của tiểu thiếp kia.

Nguyễn Lương là một kẻ rất dễ mềm lòng, hướng chi, nữ nhân kia đã từng hầu hạ y, vừa nghĩ đến đây, Nguyễn Lương lại lao về phía trước: “Tại sao ngươi lại muốn đánh chết nàng?”.

Lưu Hạc Thọ mỉm cười một cách lạnh lùng: “Vì ả đã phản bội ta”.

Nguyễn Lương nôn nóng: “Ta đã lên lút qua lại với thê thiếp của ngươi, ngươi đánh ta là đúng nhưng tại sao lại phải đánh nàng? Hướng chi, một ngày vợ chồng, trăm năm ân nghĩa, nàng lại xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy tiếc nuối sao?”.

“Ngươi yêu ả ta nhiều đến mức như vậy sao? Chi bằng ngươi thay ả chịu phạt, có được không?” – Cảnh tượng đang diễn ra trước mắt khiến Lưu Hạc Thọ cảm thấy vô cùng thú vị.

Nguyễn Lương ngẩn người, lúc này, y đã hoảng sợ đến mức hồ đồ. Từ trước đến nay, Nguyễn Lương chưa từng chịu đựng bất kỳ sự khổ sở nào, việc bị đánh một trăm roi đã là rất nhiều rồi, cho dù có bị đánh thêm một trăm roi nữa thì cũng chẳng quan trọng.

Nguyễn Lương cắn răng nhưng khi y vẫn còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị Cao Kiên bịt miệng.

Phía xa xa, nữ nhân kia vừa khóc vừa hét lên: “Lưu Hạc Thọ, đồ súc sinh, việc ân ái với Nguyễn công tử khiến ta cảm thấy vô cùng vui vẻ, bây giờ, ta có chết cũng cam lòng”.

Lưu Hạc Thọ nhíu mày, bây giờ, ông đã tức giận đến mức toàn thân run rẩy, dù sao thì Lưu Hạc Thọ cũng là nam nhân, trước mặt tất cả mọi người, ông lại bị một tiểu thiếp mắng, tận mắt chứng kiến vẻ mặt của lão gia, quần gia đã nhận ra tất cả.

Ngon roi vung lên, hạ xuống một cách nhịp nhàng. Nếu muốn nữ nhân kia sống, cho dù đánh hai, ba trăm roi, đánh đến mức thân thể như một quả hồ lô đầy máu vẫn không thể khiến Lưu Hạc Thọ nguôi giận. Nếu muốn tiểu thiếp kia chết, chỉ cần đánh hai, ba roi là đã có thể lấy mạng nàng ta. Việc bị tiểu thiếp kia mắng khiến Lưu Hạc Thọ cảm thấy vô cùng mất mặt, ngọn roi liên tục vung lên, trong nháy mắt, trận đòn nhanh chóng kết thúc.

Cao Kiên buông tay Nguyễn Lương ra, lúc này, dường như hồn phách của Nguyễn Lương đã bay đi mất, y chậm rãi quỳ xuống.

“Đến lượt ngươi rồi” – Lưu Hạc Thọ nhìn về phía Nguyễn Lương.

Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng sợ hãi, y lui lại vài bước rồi ngã ngổ trên mặt đất.

Cao Kiên cưỡi vô bào, lạnh lùng lên tiếng: “Ta sẽ đến ngay”.

“Người đến sao?” – Lưu Hạc Thọ nhíu mày.

“Đúng vậy” – Cao Kiên nói: “Đại nhân nhìn xem: thân thể của y yếu đuối như vậy, nếu ông đánh chết y thì sẽ rất khó giải thích với mọi người đó”.

Mặt Trời càng lúc càng lên cao, Cao Kiên cởi y phục. Ánh nắng tựa như một lớp dầu thoa lên tấm lưng rộng, góp phần tôn lên thân thể rắn chắc của hắn.

Cao Kiên tiến về phía trước, nắm chặt hai sợi dây, lạnh lùng nói: “Mau đánh đi”.

Lưu Hạc Thọ phất tay áo một cái, ngay lập tức, gia đình phun nước bọt rồi đánh một roi thật mạnh. Tên gia đình này rất xem trọng danh dự, lúc này, hắn chỉ cần đánh mười roi là đã có thể lấy mạng tiểu thiếp kia, bây giờ, tuy rằng không thể đánh chết Cao Kiên nhưng hắn xuống tay không hề nhẹ nhàng.

Cao Kiên cắn chặt môi, hét lên một tiếng mang đầy vẻ đau đớn.

Cơn đau tựa như một lưỡi dao sắc bén cắt vào thân thể.

Trong lúc Cao Kiên vẫn còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì roi thứ hai đã rơi xuống, cứ như vậy, ngọn roi lần lượt rơi xuống lưng, ngực, tạo thành những vết máu đỏ tươi.

Cao Kiên cắn răng, cố gắng không rên rỉ nhưng trong lúc mơ mơ màng màng, hắn lại nhìn thấy một bóng người đang chạy đến. Cao Kiên hét lên một tiếng, nước mắt cùng với những giọt máu nhanh chóng rơi xuống, lúc này, hắn cảm thấy dường như bản thân đang phải chịu đựng tất cả những cực hình dưới mười tám tầng địa ngục. Cao Kiên ôm lấy người kia rồi vội vàng chụp ngọn roi.

Nguyễn Lương run rẩy, ôm chặt Cao Kiên, bây giờ, y cảm thấy đau đớn đến mức nói không nên lời, nước mắt lăn dài trên gò má.

Cao Kiên không thể hiểu được lý do vì sao bản thân không hề cảm thấy đau đớn khi chịu đựng một trăm roi nhưng khi người kia lao đến, đỡ giúp hắn một roi, Cao Kiên lại cảm thấy đau đớn đến mức tan nát cõi lòng.

Dù sao thì Nguyễn Lương cũng rất sợ đau.

“Có chuyện gì vậy?” – Lưu Hạc Thọ quát lên.

Cao Kiên vội vàng buông Nguyễn Lương ra, hắn xoay người, tiếp tục nắm lấy hai sợi dây, lạnh lùng lên tiếng: “Đánh tiếp đi”.

Gia đình cảm thấy vô cùng nhục nhã, ngọn roi bắt đầu rơi xuống như vũ bão.

Nguyễn Lương khóc không thành tiếng, lúc này, y chỉ còn biết kêu gào thảm thiết như thể bản thân đang bị đánh. Nguyễn Lương vốn không phải là một nam tử hán, y hết quỳ xuống dập đầu, cầu xin tha thứ rồi lại định chạy về phía trước nhưng đã bị hạ nhân kéo lại. Nguyễn Lương gào khóc đến mức hồ đồ, bắt đầu nói năng lung tung.

Từ trước đến nay, Nguyễn Lương vốn rất phong lưu nhưng đây là lần đầu tiên, y thật sự cảm thấy hối hận.

Dù sao thì Lưu Hạc Thọ cũng không dám đánh chết mệnh quan triều đình, hai mươi roi đầu, ông ra lệnh cho gia đình đánh thật mạnh rồi dần nường tay. Lúc này, những vết máu như một chiếc lưới, bao trùm lấy thân thể của Cao Kiên. Những giọt máu nhuộm đỏ chiếc tiết khó màu xanh lam, rơi trên mặt đất, tạo thành những vệt màu đỏ như chu sa.

Nguyễn Lương khóc nhiều đến mức không còn sức lực, Cao Kiên vội vàng đỡ y đứng dậy. Sau đó, hắn khoác võ bào, nhanh chóng lấy lại sự kiên cường của một võ tướng.

“Đại nhân” – Cao Kiên nhìn về phía Lưu Hạc Thọ bằng một ánh mắt mang đầy vẻ cung kính.

“Người đường đường là một nam tử hán, tại sao lại kết bằng hữu với một tên vô lại như vậy?” – Lưu Hạc Thọ lạnh lùng.

Cao Kiên liếc về phía Nguyễn Lương rồi trả lời: “Trước đây, ta từng nhận ân huệ của tên vô lại này nên mới đồng ý kết bằng hữu với y”.

Lưu Hạc Thọ phất tay áo một cái: “Được rồi, xem như hôm nay, lão phu nể mặt người”.

Cao Kiên quỳ xuống, võ bào cạo vào lưng, vết thương nứt ra khiến hắn đau đớn như thể đang bị lạng trì. Cao Kiên nói không nên lời, hắn im lặng hành lễ rồi vội vàng dẫn Nguyễn Lương rời đi.

Cao Kiên cố gắng chịu đựng cơn đau đang lan truyền khắp thân thể, sau khi quay về xe ngựa, hắn cởi bỏ võ bào, bộ võ bào xen lẫn máu tươi, da thịt rơi xuống đất, Cao Kiên mở to hai mắt, khê rên rĩ.

Nguyễn Lương ngăn người, nhìn không gian tràn ngập máu tươi đang bày ra trước mắt, lúc này, y không biết bản thân nên làm những gì.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Cao Kiên nghe được tiếng khóc của Nguyễn Lương, hắn vươn tay, vuốt ve hai gò má của người kia rồi hỏi: “Người đau lắm, có đúng không?”.

Lúc này, cái tát của Cao Kiên dành cho Nguyễn Lương không hề nhẹ. Nguyễn Lương khê lắc đầu, nắm chặt bàn tay của Cao Kiên. Từ trước đến nay, trong thế giới của y chỉ có mỹ nhân xinh đẹp như ngọc, rượu ngon tựa như những khúc ca, chưa từng trải qua nguy hiểm, cũng chưa từng nhìn thấy người khác chết trước mặt mình.

Lúc này, Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nguyễn gia mời đại phu tốt nhất trong thành Dương Châu đến chữa trị cho Cao Kiên. Nguyễn lão gia phân phó hơn mười gia đình, nô tì hầu hạ, quét dọn phòng ốc, tất cả đều sử dụng nước đã đun sôi, nhất định không để cho Cao Kiên bị bẩn.

Tuy những vết thương trên thân thể của Cao Kiên khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng hoảng sợ nhưng dù sao thì nó cũng chỉ là những vết thương ngoài da. Cao Kiên là người học võ, nội lực thâm hậu nên những vết thương đó không ảnh hưởng nhiều đến sức khỏe của hắn. Hôm đó, khi hạ nhân điều thân thể đầy máu của Cao Kiên vào phủ, Nguyễn lão gia và phu nhân cảm thấy vô cùng sợ hãi. Lần này, Nguyễn Lương nhận ra rằng bản thân đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, y tức tức bèn giường của Cao Kiên. Thỉnh thoảng, Cao Kiên lại bảo Nguyễn Lương nghỉ ngơi nhưng y nhất định không đồng ý, không những vậy, Nguyễn Lương còn bày tỏ ý định muốn ngủ cùng trên một chiếc giường với Cao Kiên.

Tuy Cao Kiên bị thương không quá nặng nhưng những vết thương trải đều trên thân thể khiến hắn chỉ có thể ngồi trên giường.

Bây giờ, ngoài trời đang vào mùa hạ, thời tiết vô cùng nóng bức, Nguyễn Lương sai người lấy băng trong hầm ra, làm mát cho Cao Kiên, sau đó, y cẩn thận đắp từng thìa nước đậu xanh ướp lạnh cho hắn. Nguyễn Lương là một kẻ rất biết “thương hoa tiếc ngọc”, mỗi lần hầu hạ người khác, y luôn khiến cho các nha hoàn phải cúi đầu thán phục.

Cao Kiên bị những vết thương hành hạ đến mức phát sốt, đôi môi nứt nẻ. Nguyễn Lương thấm ướt chiếc khăn bằng vải bố rồi đắp lên trán của Cao Kiên. Cao Kiên ngồi trên giường, lặng lẽ nhìn Nguyễn Lương chạy qua chạy lại.

Nguyễn Lương vốn là một công tử, cho dù thân thể lấm lem bùn đất hay gầy yếu, sau khi tắm rửa, thay y phục, y lại vô cùng xinh đẹp với ngũ quan sắc sảo, đôi mắt linh hoạt như cơn sóng mùa xuân.

Nguyễn Lương hết nhìn sang trái rồi lại nhìn sang phải, lúc này, y cũng không thể nhận ra bản thân phạm phải sai lầm gì. Một lát sau, Nguyễn Lương quỳ xuống bên cạnh Cao Kiên, vội vàng giải thích: “Việc này không thể trách ta”.

Cao Kiên lạnh lùng “Ừ” một tiếng.

“Nàng đã quyến rũ ta” – Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng tủi thân: “Lão già Lưu Hạc Thọ ấy không phải là con người, ông ta đã bảy mươi tuổi, vậy mà còn cưới một cô nương mười bảy tuổi về làm thiếp, mỗi đêm, ông ta đều nằm ngủ bên cạnh nhưng lại không chạm vào người của nàng. Một cô nương xinh đẹp lại bị gả cho một lão già như vậy, quả thật là rất khó chấp nhận”.

Nguyễn Lương rất vô liêm sỉ, y chỉ cần nói vài câu là đã đổ hết mọi tội lỗi cho người khác nhưng Cao Kiên nhận ra rằng: một nữ nhân được gả cho một lão già như Lưu Hạc Thọ, sau đó, nàng lại gặp gỡ một công tử phong lưu, chẳng trách nàng ta lại liều mạng như vậy, quả thật là Nguyễn Lương rất có bản lĩnh.

Lưu Hạc Thọ đã bảo Nguyễn Lương phải rời khỏi Dương Châu, điều này đồng nghĩa với việc y không thể nào ở lại trong thành. Tuy rằng Nguyễn gia có rất nhiều sản nghiệp ở cả Tô Châu và Hàng Châu nhưng trong mắt của Nguyễn lão gia, Nguyễn Lương chỉ là một tiểu tử chưa trưởng thành, nếu để y một thân một mình rời khỏi Nguyễn phủ, liệu Nguyễn Lương sẽ còn gây ra rắc rối lớn đến mức nào nữa?

Nguyễn lão gia nghĩ muốn Cao Kiên dẫn Nguyễn Lương đến biên cương, tuy nơi đó rất nghèo nhưng trời cao, Hoàng đế lại ở xa, cùng lắm thì Nguyễn Lương chỉ thích trêu ghẹo nữ nhân, đối với việc này, chỉ cần bỏ ra một ít tiền là có thể thu xếp ổn thỏa.

Cao Kiên không từ chối.

Biên cương xa vạn dặm, Cao Kiên bị thương, Nguyễn Lương lại không biết cưỡi ngựa, bọn họ chỉ có thể ngồi trên xe ngựa, chậm rãi rời đi. Nguyễn phu nhân cảm thấy vô cùng đau lòng, bà gom tất cả trang sức, vàng bạc vào hai chiếc hòm thật lớn, chọn ra hai gia đình nhiều kinh nghiệm rồi giao tất cả cho Nguyễn Lương. Nguyễn gia mua một con ngựa cao to, một chiếc xe tốt nhất với năm ghế ngồi thông thoáng, mát mẻ.

Nguyễn Lương là một kẻ vô tâm, chỉ cần có thể tiếp tục gần gũi với nữ nhân, y sẽ nhanh chóng quên hết tất cả, xem ra việc rời khỏi thành Dương Châu lại là một phần thưởng dành cho Nguyễn Lương, nếu Cao Kiên không vội vàng quay về biên cương, y đã đến thanh lâu trong kinh thành để tìm hoa khôi. May mắn là Nguyễn Lương đã nhận ân huệ của Cao Kiên, thêm vào đó, y cảm thấy vô cùng ăn năn nên bây giờ, mỗi khi nói chuyện hay chuẩn bị làm một việc gì đó, Nguyễn Lương lại quan sát sắc mặt của Cao Kiên, nếu hần nhú mày, im lặng, y sẽ bật cười rồi không nhắc đến việc đó nữa.

Cao Kiên nhận ra rằng Nguyễn Lương vốn rất thông minh, lúc này, hần cũng không biết phải xử lý với người kia như thế nào.

Tuy rằng Nguyễn Lương không hề muốn gây rắc rối nhưng y vốn là một kẻ đào hoa. Trên đường đi, thỉnh thoảng, Nguyễn Lương lại trêu hoa ghẹo nguyệt, đùa giỡn với nữ nhân tại các tửu lâu. Từ trước đến nay, y chưa từng rời xa nữ sắc, việc phải ở một mình mỗi đêm khiến Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng khó chịu, bây giờ, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của một cô nương, y lại hận bản thân không thể kéo nàng lên giường.

Cao Kiên lo lắng rằng: nếu cứ như vậy, không chừng Nguyễn Lương sẽ ngủ với thê tử của chủ quán, hần vội vàng sai người đi tìm bà mai. Vài ngày sau, có một người cưỡi ngựa, mang một cô nương xinh đẹp đến.

Nguyễn Lương vui vẻ, ôm chặt lấy Cao Kiên, lúc này, y chỉ hận bản thân không thể quỳ xuống, kết nghĩa huynh đệ với hần.

Cao Kiên đành phải lên tiếng: “Ta đã bái phụ thân của người làm nghĩa phụ rồi”.

Nguyễn Lương vỗ tay một cái rồi nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta lại quên mất rồi”.

Cao Kiên mỉm cười một cách lạnh lùng.

Nguyễn Lương vội vàng bước về phía chiếc cầu thang bằng gỗ, đột nhiên, y xoay người, bây giờ, Nguyễn Lương chỉ nhìn thấy Cao Kiên đang đứng giữa sân, thân thể cao lớn, thẳng tắp. Nguyễn Lương ngẩn người, thầm nhủ: quả thật là thể sự rất khó lường, năm đó, y tùy tiện nhặt về một tiểu hài tử nhưng bây giờ, xem ra tiểu tử kia đã cao hơn Nguyễn Lương gần một cái đầu.

Nguyễn Lương đứng trên lầu, phất tay áo một cái rồi gọi: “Lương Ngọc...”.

Cao Kiên xoay người, lúc này, trên gương mặt của hần không giấu được vẻ ngạc nhiên.

“Tuy mọi người đều nói rằng ta vô duyên vô cớ nhặt người về nhưng sự thật không phải là như vậy”.

Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Tại sao?” – Cao Kiên hỏi.

“Vì ta thích người” – Nguyễn Lương bật cười như thể lời vừa rồi là do Cao Kiên nói ra.

Cao Kiên mở to mắt, gượng cười, lúc này, hần không thể nào nhận ra rằng liệu bản thân nên khóc hay nên cười.

Ngày hôm qua, gương mặt của nữ nhân kia trắng bệch nhưng trải qua một đêm, nàng lại hóa thành một thiếu nữ xinh đẹp, tựa như bông hoa đào nở rộ giữa mùa xuân. Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng hài lòng, tuy bây giờ, ngoài trời đang là cuối mùa thu nhưng y lại cảm thấy dường như những cơn gió mang theo hơi thở của mùa xuân đã bắt đầu tràn về.

Trước đây, bà mai chưa từng nhắc đến nguyên nhân dẫn đến việc nữ nhân kia bị bán nhưng khi đứng trước mặt của Nguyễn Lương, không có bất kì nữ nhân nào có thể giấu giếm những tâm sự. Vài ngày sau, nàng nhanh chóng thổ lộ tất cả. Hóa ra nữ nhân kia tên là Đinh Lan, vốn là nha hoàn thông phòng bên trong Hầu phủ, sau khi thiếu gia thành thân, nàng đã bị bán đi. Từ nhỏ, Đinh Lan đã là nha hoàn, vì dung mạo xinh đẹp nên được đưa đến hầu hạ thiếu gia. Sau khi bị bán, nàng vừa oán giận nam nhân kia vừa lo lắng rằng bản thân sẽ rơi vào tay một kẻ xấu xa, vì vậy, đêm hôm đó, Đinh Lan đã đặt một cây kéo bên dưới chiếc gối nhưng cuối cùng, nàng không cần phải dùng đến.

Nguyễn Lương đối xử với nữ nhân rất dịu dàng. Đối với những nữ nhân đã từng hầu hạ, y luôn yêu thương, chăm sóc, không hề nặng lời. Trong cái rủi có cái may, việc gặp gỡ Nguyễn Lương xem ra lại là phúc phận của Đinh Lan. Vì vậy, nàng quyết định đi theo bên cạnh, dốc toàn tâm toàn ý chăm sóc cho y.

7. Kết Tử Thụ - Chương 7

Biên cương rất lạnh, cuối tháng Mười, không khí đã như tiết trời tại Dương Châu vào những ngày cuối năm. Nguyễn Lương ở trong phòng, nằm bên cạnh lò sưởi, vui đùa với Đinh Lan.

Những ngày này, không khí vô cùng yên tĩnh, từ trước đến nay, Cao Kiên chưa từng yêu cầu Nguyễn Lương làm bất cứ việc gì. Nguyễn Lương trưởng thành trong sự giàu sang, từ nhỏ đến lớn, mỗi bát cơm, mỗi bộ y phục của y đều là những thứ tốt nhất, chỉ cần Nguyễn Lương vui vẻ, y cũng sẽ khiến Cao Kiên cảm thấy thoải mái. Cao Kiên đang trải qua những ngày tháng vô cùng tốt đẹp, hẳn không những ăn ngon mặc đẹp mà còn được hạ nhân hầu hạ chu đáo, lúc này, Cao Kiên xinh đẹp, trang nhã tựa như một đóa hoa lan.

Nguyễn Lương vừa có tiền vừa có khí chất nên y dễ dàng sai khiến bọn hạ nhân, Đinh Lan vốn là nha hoàn đã từng hầu hạ trong Hầu phủ nên nàng rất biết sắp xếp mọi việc. Thỉnh thoảng, các binh sĩ lại trêu chọc Cao Kiên rằng: xem ra việc mang vị biểu ca này đến đây là một điều rất may mắn.

Mỗi ngày, sau khi quay về, Cao Kiên lại nhìn thấy Nguyễn Lương khoác một chiếc áo lông cáo màu trắng, tươi cười chào đón. Cảnh tượng này khiến Cao Kiên cảm thấy vô cùng vui vẻ, hẳn thà nhũ chỉ cần có thể sống như vậy cả đời là tốt lắm rồi.

Trong suốt cuộc đời, Nguyễn Lương chỉ học được hai chữ “hưởng thụ”, dù cuộc sống gặp nhiều khó khăn, y vẫn bình tĩnh. Tại biên cương, Nguyễn Lương không có bằng hữu, thỉnh thoảng, y lại lờ Cao Kiên đi uống rượu. Nguyễn Lương mang quả mơ ngâm thành rượu, mua một cái chân nai từ người thợ săn rồi mang đến cho đầu bếp. Lúc này, y chăm chú quan sát cảnh tượng đầu bếp chặt cái chân ra thành từng khúc, lóc lấy thịt rồi tẩm với tiêu, ớt, muối và một ít dầu. Ở giữa sân, bọn họ nhóm một bếp than hồng rồi nhanh chóng nướng tất cả lên.

Tử lượng của Cao Kiên vốn không cao, vừa uống ba chén, đầu óc của hắn đã bắt đầu choáng váng. Mỗi lần say rượu, Cao Kiên lại vô cùng xinh đẹp, gương mặt ửng hồng, đôi mắt to đen, sáng rực rỡ như sao mai. Có một lần, Cao Kiên cảm thấy vô cùng vui vẻ, hắn cởi áo khoác, bay ra ngoài cửa sổ rồi bắt đầu múa kiếm dưới khoảng không gian đầy tuyết trắng.

Nguyễn Lương khoác chiếc áo lông cáo, tựa vào cửa sổ, chăm chú quan sát Cao Kiên, bây giờ, mỗi đường kiếm tựa như một chiếc cầu vồng, phá tan sự u ám của đất trời.

Tại phương Bắc, mùa đông kéo dài đến tận nửa năm, Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng chán nản, vì vậy, khi Cao Kiên vừa nhắc đến việc đi săn, y đã vội vàng đồng ý. Nhưng Nguyễn Lương vốn là một công tử nho nhã, y không biết cưỡi ngựa, cũng không thể ngồi trên xe ngựa quá lâu. Cao Kiên đành phải cưỡi chung một con ngựa với Nguyễn Lương, chậm rãi tiến về phía trước, mỗi ngày, cả hai phải đổi ba, bốn con ngựa mới có thể theo kịp những người khác. Tuy vậy, Cao Kiên không hề cảm thấy khó chịu.

Bởi vì Nguyễn Lương là một kẻ rất tuyệt vời.

Tuy chỉ là một cuộc đi săn nhỏ nhưng Nguyễn Lương lại mang theo rất nhiều gia vị, rượu ngon, mỗi đêm, y lại đốt lửa, nướng con mồi vừa săn được. Dưới ánh lửa hồng, mọi người vừa ăn thịt vừa uống rượu. Nguyễn Lương rất tinh thông âm luật, thỉnh thoảng, y lại cất tiếng, xướng lên một khúc nhạc Giang Nam khiến tất cả mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Mùa xuân, đêm rất lạnh, Nguyễn Lương lại khá gầy yếu nên không thể nào ngủ ngon giấc, sáng hôm sau, gương mặt của y hốc hác, mọi người trêu đùa rằng Nguyễn công tử quả thật là thiếu gia hào môn, chỉ cần rời khỏi chăn ấm nệm êm thì đã mất ngủ. Nguyễn Lương im lặng, nằm trong lòng của Cao Kiên, phờn nằng đến tận nửa ngày mới có thể lấy lại được tinh thần.

Hôm ấy là một ngày lành, Cao Kiên bách phát bách trúng, săn được mười con dê và ba con hồ ly. Không những vậy, có người còn săn được một con hươu to như con gấu, hạ nhân nhanh chóng trích máu, pha với rượu. Đêm đó, Cao Kiên uống rất nhiều, nhiều đến mức hạ thân nóng bừng.

Nguyễn Lương cười trên cùng một con ngựa với Cao Kiên, thân thể ấm áp của người kia khiến y cảm thấy vô cùng vui vẻ, đêm hôm đó, Nguyễn Lương nhất định không chịu ngủ một mình mà lại chạy sang phòng của Cao Kiên.

Đến nửa đêm, Nguyễn Lương tỉnh dậy, trong lúc mơ màng, y nắm chặt vật kia, vui vẻ chơi đùa. Một lát sau, Cao Kiên cũng mở mắt ra, hần vừa định ngồi dậy thì đã bị Nguyễn Lương kéo lại.

“Người đó, có phải lúc nãy, người uống quá nhiều máu hươu rồi không?” – Gương mặt của Nguyễn Lương tràn ngập ý cười.

Thân thể của Cao Kiên cứng đờ, hần chăm chú quan sát Nguyễn Lương, dưới ánh lửa len lỏi vào từ bên ngoài, gương mặt của người kia sáng bừng tựa như một viên ngọc.

Nhất thời, Nguyễn Lương nói không nên lời: “Người lại làm càn rồi, việc này, cho dù có nhiều kinh nghiệm cũng không thể giải quyết được đâu, nếu không, chắc chắn tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều khóc đến mức chết đi sống lại rồi”.

Trong lòng Cao Kiên nóng như lửa đốt nhưng hần chỉ còn biết âm thầm chịu đựng: “Triều đình không cho phép vô quan mang gia quyến đến quân doanh”.

“Trong hậu cung của lão Hoàng đế kia có tận ba ngàn giai nhân nhưng ông ta lại truyền một ý chỉ độc ác như vậy, chẳng lẽ người chỉ biết cung kính tuân mệnh thôi sao?”.

“Không được nói bậy”.

“Rốt cuộc là đã trải qua bao nhiêu ngày, người không gần gũi với nữ nhân rồi?” – Nguyễn Lương tiến đến gần Cao Kiên, bấy giờ, trong ánh mắt trong suốt như hoa đào của y tràn ngập sự vui vẻ.

Cao Kiên không biết phải trả lời câu hỏi kia như thế nào.

Một lát sau, dường như Nguyễn Lương đã nhận ra tất cả, hần chỉ vào Cao Kiên rồi lên tiếng: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ người vẫn còn là một xử nam sao?”.

“Câm miệng” – Cao Kiên không thể nào nhẫn nhịn được nữa.

“Người đó...” – Nguyễn Lương nhìn Cao Kiên bằng một ánh mắt mang đầy vẻ thích thú.

Người kia là do Nguyễn Lương đích thân mang về phủ, nuôi dưỡng cho đến khi trưởng thành nên y cũng nên có chút trách nhiệm, bấy giờ, việc hần đã lớn nhưng vẫn ngây thơ như vậy khiến Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

“Chi bằng ta sai người đến Dương Châu mua hai tên gia đình khôi ngô, tuấn tú tặng cho người, có được không?” – Nguyễn Lương nói, đây gọi là “trên có chính sách, dưới có đối sách”, dù sao thì Hoàng Thượng chỉ cấm chuyện nam nữ chứ không cấm chuyện nam nam, huống chi đây là một bí mật.

“Ta không cần” – Cao Kiên gầm lên.

“Dù sao thì người cũng là một thiếu niên, tại sao lại yếu đuối như nữ nhân vậy?” – Nguyễn Lương nhíu mày, thật là phiền phức mà, y suy đi nghĩ lại một lát rồi lên tiếng: “Đúng rồi, người cảm thấy Đinh Lan có vừa mắt không?”.

Cao Kiên trừng mắt, nhìn Nguyễn Lương.

Nguyễn Lương cảm thấy có chút xấu hổ: “Người đừng chán ghét, tuy rằng tính cách của Đinh Lan khá mạnh mẽ nhưng nàng ấy rất tốt. Người là một xử nam, Đinh Lan lại có kinh nghiệm, nàng nhất định sẽ khiến người hài lòng”.

“Vậy còn người thì sao?” – Cao Kiên hỏi.

“Ta sẽ mua một nữ nhân khác” – Nguyễn Lương chẳng hề quan tâm đến việc này: “Khi quay về, ta sẽ bàn bạc với Đinh Lan, nếu nàng ấy đồng ý, các người cứ vui vẻ với nhau, ngoài mặt, Đinh Lan vẫn là nha hoàn của ta, triều đình sẽ không truy cứu đâu”.

Cao Kiên trừng mắt, nhìn Nguyễn Lương như thể đang nhìn một con quái vật.

Nguyễn Lương nghĩ rằng Cao Kiên đang sợ hãi, y vội vàng kéo hắn đến bên cạnh, mỉm cười rồi nói: “Người đừng lo lắng, nữ nhân không phải là hổ đầu, không chừng sau khi người lên giường với Đinh Lan rồi, người lại oán trách ta không sớm tặng nàng cho người”.

Cao Kiên im lặng, Nguyễn Lương nghĩ rằng hắn đã chấp nhận, nhất thời, y cảm thấy vô cùng vui vẻ.

8. Kết Tử Thụ - Chương 8

Sau cuộc đi săn, mọi người vội vàng quay về. Cao Kiên đứng trong sân, chăm chú quan sát hạ nhân làm thịt, phơi khô con mồi, còn Nguyễn Lương vui vẻ chạy về phòng, tìm Đinh Lan để bàn bạc “đại sự”.

Một lát sau, Cao Kiên nghe được tiếng hét mang đầy vẻ hoảng sợ của Nguyễn Lương, sau đó, y vội vàng chạy ra khỏi phòng, mái tóc rối tung, cây trâm suýt chút nữa đã rơi xuống đất.

“Người người người... người...” – Nguyễn Lương núp sau lưng Cao Kiên rồi gầm lên: “Nếu người không đồng ý thì thôi, tại sao lại làm âm ỉ như vậy? Ta đã cho người đâm một nhát rồi, người còn muốn gì nữa chứ?”.

Dường như Cao Kiên đã sớm đoán được tất cả mọi việc, hắn lạnh lùng, đứng thẳng trong sân như một thanh kiếm.

Nguyễn Lương siết chặt ống tay áo của Cao Kiên, vội vàng giải thích: “Ta cũng chỉ muốn tốt cho người thôi mà, tương lai, Cao đại nhân... Cao đại nhân nhất định sẽ cưới người, người sẽ trở thành thê thiếp, có danh phận, tại sao người lại không biết phân biệt tốt xấu vậy?”.

Đinh Lan chỉ vào mặt của Nguyễn Lương, nói không nên lời, nước mắt của nàng rơi xuống, lăn dài trên gò má.

Cảnh tượng đang diễn ra trước mắt khiến Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng đau lòng, y vội vàng tiến lên phía trước, lau những giọt nước mắt: “Ta đang thương lượng với nàng mà, nếu nàng không đồng ý thì ta sẽ mua một cô nương khác tặng cho Cao đại nhân, tại sao nàng lại động dao động kéo chứ? Tính cách của nàng cứng rắn như vậy, tương lai làm sao có thể trở thành một thê tử tốt được”.

Đinh Lan khẽ đảo đôi mắt vô hồn rồi quay đầu lại, nhìn Nguyễn Lương, đột nhiên, nàng vung tay lên... Cao Kiên rút kiếm, vội vàng lao về phía trước.

“Nè nè, người đừng...” – Nguyễn Lương lo lắng rằng Cao Kiên sẽ tức giận đến mức đâm chết Đinh Lan, y vội vàng ngăn cản: “Người đừng tính toán với nàng mà”.

Cao Kiên nhíu mày, lạnh lùng nói: “Tay của người bị thương rồi kìa”.

“Ừ” – Nguyễn Lương buồn bã, nhìn những giọt máu đang chảy ra từ đầu ngón tay: “Nữ nhân này... thật là...”.

“Nguyễn Lương, được lắm, được lắm...” – Đinh Lan nghiêng rằng, dốc toàn lực tát Nguyễn Lương một cái, tuy Nguyễn Lương nhanh chóng né tránh nhưng gương mặt vẫn bị nàng ta cào bết máu.

Đinh Lan đã làm ầm ĩ đến mức độ này, cho dù Nguyễn Lương có dịu dàng, hiền lành thì vẫn không thể nhẫn nhịn được, y chỉ thẳng vào mặt của nàng, mắng không nên lời, một lát sau, Nguyễn Lương xoay người, rời đi. Đinh Lan đuổi theo đến tận cửa, nàng ném đôi giày vào lưng của Nguyễn Lương rồi mắng: “Người không phải là con người”.

Ta không phải là con người sao? Nguyễn Lương tủi thân đến mức sắp chết rồi, y ngồi trong tửu lâu, oán giận thầm nhủ: rõ ràng là ta mua nha hoàn về để hầu hạ, ta không những chu cấp bạc mà còn sủng ái nàng đến tận trời, vậy mà, khi huynh đệ của ta cảm thấy cô đơn, ta chỉ muốn nàng đến hầu hạ, khiến hân vui vẻ thì nàng ta lại dám cầm kéo đâm ta, quả thật là ta đã chiều chuộng nàng đến mức hư hỏng rồi.

Mọi người gật đầu, có người còn bảo: tất cả là do Nguyễn công tử hiền lành, nếu trong nhà của ta mà có một nha hoàn to gan như vậy, ta đã sớm bán ả vào thanh lâu rồi.

Việc mọi người liên tục mắng Đinh Lan khiến Nguyễn Lương cảm thấy dễ chịu, cơn giận của y dần nguôi ngoai. Lúc này, Nguyễn Lương bắt đầu nghĩ đến việc quay về để thu dọn tàn cuộc nhưng y phải làm như thế nào đây? Đánh nàng ta một trận sao? Không được, như vậy là quá tàn nhẫn. Mắng nàng ta một trận sao? Cũng không được. Thêm vào đó, tính cách của Đinh Lan khá cứng rắn, không chừng nàng ta lại tiếp tục làm ầm ĩ. Vừa tưởng tượng đến viễn cảnh này, Nguyễn Lương cảm thấy đầu to như cái đầu. Trong lúc Nguyễn Lương vẫn còn đang lưỡng lự, gia đình đã tìm đến tận cửa, bảo rằng Cao Thiếu gia có việc cần tìm người. Nguyễn Lương không dám để Cao Kiên phải chờ đợi, y vội vàng rời đi.

Vừa bước vào cửa, mọi người đã nhìn Nguyễn Lương bằng một ánh mắt mang đầy vẻ kì lạ, y thầm nhủ: chắc chắn là mọi người đang lén lút cười nhạo vì ta không thể trị gia đây mà, vừa nghĩ đến đây, Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cao Kiên im lặng, một lát sau, hân khê thở dài rồi nói: “Người tự xem đi”.

Nguyễn Lương đi theo Cao Kiên đến trước gian phòng, cánh cửa bật mở, Nguyễn Lương hét lên một cách sợ hãi rồi ngã ngồi trên mặt đất.

“Việc này... việc này...” – Nguyễn Lương chỉ vào thân thể đang treo lơ lửng giữa không trung.

“Thanh Lộc mang cơm đến cho nàng, sau khi gõ cửa gần nửa ngày mà vẫn không nghe nàng ta lên tiếng, Thanh Lộc mới đến tìm ta, ta vừa đến đây thì đã nhìn thấy cảnh tượng này...” – Cao Kiên thờ ơ.

“Việc này...” – Nguyễn Lương chăm chú quan sát thi thể của Đinh Lan, lúc này, ánh mắt của y tràn ngập sự đau đớn, một lát sau, Nguyễn Lương ghen ngào: “Tại sao nàng lại nghĩ quẩn như vậy?”.

Cao Kiên đứng bên cạnh, nhìn Nguyễn Lương gỡ thi thể của Đinh Lan xuống, nhìn y ôm nàng, nhìn y gào khóc, tất cả những hành động này đều xuất phát từ sự chân thành, không hề giả tạo nhưng Cao Kiên càng nhìn càng cảm thấy khó chịu, bây giờ, không khí rét lạnh như thể trời đã vào đông.

Nguyễn Lương không thể nhận ra lý do vì sao Đinh Lan lại tự vẫn nhưng Cao Kiên lại hiểu rất rõ.

Trước đây, khi Đinh Lan lâm vào đường cùng, Nguyễn Lương đã đón nàng về, yêu thương, chăm sóc. Chắc chắn Đinh Lan nghĩ rằng nàng đã biến thành phượng hoàng mà quên mất rằng bản thân vốn không phải chính thê, thậm chí không phải là tiểu thiếp.

Con người vốn rất tham lam, một khi giành được thứ tốt, người ta lại mong muốn có được thứ tốt hơn mà không hề bận tâm đến việc thứ tốt hơn đó liệu có dành cho mình hay không? Khi đang trải qua những ngày tháng hạnh phúc thì lại nhận được tin tức rằng: bản thân sắp bị đem tặng cho người khác, cảm giác này tựa như rơi xuống vực thẳm, khiến Đinh Lan không thể nào chấp nhận được. Nếu nàng không thể giết nam nhân kia thì chỉ còn cách xuống tay với chính mình.

Nam nhân kia hấp dẫn tựa như châu báu nhưng trong thế gian này, liệu có bao nhiêu kẻ có thể nhận ra rằng châu báu vốn rất vô tình?

Nguyễn Lương chưa từng phạm phải sai lầm, y chỉ khiến người ta vừa yêu vừa hận, không thể buông tay, giống như trên thế gian này, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy vinh hoa phú quý, công danh bổng lộc,

ngọc ngà châu báu nhưng lại không thể cưỡng cầu...

Cái chết của Đinh Lan khiến Nguyễn Lương vô cùng buồn bã, dường như y không còn tinh thần để làm bất cứ việc gì. Cao Kiên rất bận rộn nên hẳn chỉ còn biết sai người dẫn Nguyễn Lương đi du ngoạn khắp nơi.

Nguyễn Lương vốn là một kẻ không chịu ngồi im, nếu tại biên cương không có nơi để chơi đùa, y sẽ tự tìm nơi để chơi đùa. Sau khi đi du ngoạn, y trở về và đòi mở một tửu lâu. Đây quả thật là một việc lớn nhưng Cao Kiên chỉ lưỡng lự một lát rồi nhanh chóng đồng ý. Tại vùng biên cương, giá đất lẫn nhân công đều rất rẻ, thêm vào đó, tuy rằng nơi đây rất hẻo lánh nhưng thỉnh thoảng lại có một vài thương nhân tìm đến, những người đó không giàu có nhưng bọn họ cũng có một ít bạc.

Huống chi, tửu lâu do Nguyễn Lương xây dựng lại thanh nhả tựa như những tửu lâu tại Dương Châu, việc này khiến dân chúng trong vùng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, khách quan kéo đến tấp nập.

Nguyễn Lương mở một tửu lâu, sau đó, y lại mở một đồ phường, nếu Cao Kiên không ngăn cản, không chừng Nguyễn Lương còn mở một thanh lâu. Tin tức nhanh chóng bay đến Dương Châu, Nguyễn lão gia cảm động đến mức suýt chút nữa đã rơi nước mắt, nhi tử mà ông lo lắng nhất cuối cùng cũng đã chịu tu chí làm ăn, Nguyễn lão gia vui vẻ, điều chường quây và vài tiểu nhị nhanh nhẹn, thạo việc đến giúp đỡ Nguyễn Lương.

Thật ra, Nguyễn Lương mở tửu lâu không phải để kiếm tiền, y thường xuyên ra mặt, giúp đỡ Cao Kiên tiếp đãi binh lính. Tính cách của Cao Kiên lạnh lùng, cứng rắn, trong khi đó, Nguyễn Lương lại vui vẻ, hoạt bát, mọi người đều nghĩ rằng: việc Cao đại nhân có một vị biểu huynh như vậy quả thật là điều may mắn.

Ngay cả Cao Kiên cũng nghĩ rằng: ông trời đã đối xử với hắn rất tốt.

Cao Kiên xuất thân là tiến sĩ, lại cẩn cù, chăm chỉ, thêm vào đó, việc có Nguyễn Lương giúp đỡ khiến Cao Kiên nhanh chóng được thăng quan. Sau khi nhận được tin tức, Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng vui vẻ, tại tửu lâu, y mở một yến tiệc thật to để chiêu đãi mọi người. Trong yến tiệc, Cao Kiên uống rất nhiều rượu, trong lúc mơ màng, hẳn cảm thấy thân thể nóng như một ngọn lửa.

Lúc này, ngoài trời đã vào thu, ban đêm, thời tiết rất lạnh, sau khi đưa Cao Kiên về phòng, Nguyễn Lương định rời đi nhưng cuối cùng, y quyết định ở lại. Nguyễn Lương ra lệnh cho hạ nhân bưng nước ấm đến, sau đó, y trèo lên giường.

Ngày thường, Cao Kiên rất nghiêm túc nhưng khi say rượu, hẳn lại vô cùng đáng yêu với đôi mắt to, đen lay láy. Cao Kiên chăm chú quan sát Nguyễn Lương rồi nở một nụ cười thật tươi, nụ cười này len lỏi vào trong lòng, đánh gục trái tim của Nguyễn Lương.

Cao Kiên là một nam nhân xinh đẹp nhưng cũng không kém phần oai phong với làn da màu đồng, mái tóc dài, đen nhánh.

Nguyễn Lương là một kẻ háo sắc.

Tại nơi hẻo lánh này, Nguyễn Lương thật sự không thể tìm được cô nương xinh đẹp, sau khi Đinh Lan qua đời, Nguyễn Lương cũng không chạm vào nữ nhân. Nhưng Cao Kiên là một mỹ nhân khiến Nguyễn Lương càng nhìn càng cảm thấy yêu thích, y đối xử với Cao Kiên rất tốt. Lúc này, Nguyễn Lương chỉ hận bản thân không thể tự tay đút cho Cao Kiên ăn, mỗi buổi sáng, y đều giúp Cao Kiên chải đầu, buộc tóc một cách cẩn thận.

Mỗi khi Nguyễn Lương yêu thích một người nào đó, y đều rất chân thành nhưng Cao Kiên không hề kiêu căng, ngạo mạn. Nếu một ngày nào đó, Nguyễn Lương lạnh nhạt, hẳn không oán giận, khi y quay về, Cao Kiên lại vui vẻ chấp nhận. Việc Cao Kiên không hề tính toán khiến Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng hài lòng. Mùa đông, Nguyễn Lương nằm trong phòng, tìm mọi cách khiến Cao Kiên vui vẻ, hạnh phúc.

Mỗi khi ở bên cạnh Nguyễn Lương, Cao Kiên lại thầm nhủ rằng có lẽ là do đêm hôm qua, hẳn lại say rượu đến mức quên cả trời đất.

Từ lúc ra đời cho đến tận bây giờ, Cao Kiên chưa từng cảm thấy vui vẻ như vậy, trong thiên hạ, không có nhiều người may mắn được tận hưởng niềm hạnh phúc này. Mỗi khi nhìn thấy ý cười trong đôi mắt tựa như hoa đào của Nguyễn Lương, Cao Kiên lại không thể ngăn cản bản thân mơ mộng đến chuyện vĩnh hằng.

Con người vốn rất tham lam, một khi giành được thứ tốt, người ta lại mong muốn có được thứ tốt hơn mà không hề bận tâm đến việc thứ tốt hơn đó liệu có dành cho mình hay không?

Mùa đông dần qua, mùa xuân lại về, Cao Kiên và Nguyễn Lương cưỡi ngựa ra khỏi thành, con ngựa phi như bay qua những cánh đồng cỏ hoang vu. Cao Kiên vừa nghe tiếng gió gào thét bên tai vừa kéo Nguyễn Lương vào lòng. Nguyễn Lương bật cười rồi quay sang nhìn Cao Kiên bằng một ánh mắt mang đầy vẻ hạnh phúc, Cao Kiên nghĩ rằng: bây giờ, dường như ta không còn ở tại vùng sa mạc hoang vu, cô độc nữa mà đã đến vùng đất Giang Nam ấm áp, vui vẻ, tiếng cười của Nguyễn Lương đã đánh thức những cây dương liễu đang ngủ say ven bờ.

Cao Kiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hắn nhận ra rằng: mười năm trôi qua, Nguyễn Lương không hề thay đổi, vẫn là gương mặt ấy, ánh mắt ấy nhưng dường như thời gian đã khiến tất cả trưởng thành. Năm đó, khi Nguyễn Lương vừa tròn mười tám tuổi, gương mặt của y căng tràn sức sống, bây giờ, trên gương mặt ấy lộ rõ vẻ chín chắn, mỗi ánh mắt, nụ cười của Nguyễn Lương đều khiến mọi người say mê.

Cao Kiên ghìm cương, lặng lẽ chờ đợi.

Lúc này, Nguyễn Lương tựa như một bức tranh sống động, y hết đảo mắt nhìn xung quanh rồi lại bật cười. Thỉnh thoảng, Nguyễn Lương nhíu mày, mỉm cười, cuối cùng, y nhìn thẳng vào đôi mắt của Cao Kiên.

Cao Kiên quay sang nơi khác, cố gắng né tránh, hắn nhận ra rằng: việc nhìn vào đôi mắt của Nguyễn Lương quả thật là một sai lầm.

9. Kết Tử Thụ - Chương 9

Hàng năm, vào giữa mùa hè, biên cương vô cùng hỗn loạn, nước sông dâng cao, trong rừng, cây cỏ mọc um tùm, đạo tặc hoành hành, cướp bóc khắp nơi. Thỉnh thoảng, trong giấc ngủ, Cao Kiên lại bị binh lính đánh thức, hắn khoác võ bào rồi vội vàng ra chiến trường, mấy ngày nay, việc Cao Kiên phải ở lại quân doanh, chịu nhiều khổ sở khiến Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng đau lòng, y liên tục sắc thuốc, hầm canh mang đến, lúc này, mọi người lại bảo rằng: cho dù là thê tử cũng không chu đáo đến mức như vậy, chắc chắn là Cao Kiên đã phải tu tặn mười kiếp mới có được một vị biểu ca giống như Nguyễn công tử.

Cao Kiên im lặng nhưng trên gương mặt của hắn không giấu được sự vui vẻ.

Năm đó, quốc sự bất ổn, biên cương loạn lạc, triều đình quyết định ra tay dẹp loạn. Cao Kiên dẫn binh xuất chinh nhưng hắn lại không dám nói với Nguyễn Lương, khi Nguyễn công tử nhận được tin tức, đội quân đã đi rất xa.

Đuổi theo sao? Nhất định là không thể đuổi kịp nhưng cho dù đuổi kịp thì y cũng chỉ khiến Cao Kiên vướng bận tay chân. Lúc này, Nguyễn Lương giống như con kiến bò trên chảo nóng, hết đi ra rồi lại đi vào.

Cao Kiên là mỹ nhân mà Nguyễn Lương vô cùng yêu quý, ngày thường, khi Cao Kiên muốn uống nước, Nguyễn Lương đều thổi thật nguội rồi mới đưa cho hắn, bây giờ, Cao Kiên lại phải thân chinh ra trận, tham chiến, chịu đựng rất nhiều khổ sở. Vừa tưởng tượng đến viễn cảnh này, Nguyễn Lương đã cảm thấy vô cùng đau lòng.

Trên chiến trường, sự sống và cái chết chỉ cách nhau trong gang tấc, trước đây, Cao Kiên từng bảo rằng: một tháng sau, hắn sẽ trở về nhưng khi một vài binh lính đã quay lại, Cao Kiên vẫn bật vô âm tín. Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng sợ hãi, mỗi ngày, y đều chờ đợi ở trước cổng thành. Vài ngày sau, một binh lính cưỡi ngựa đến, báo tin rằng: khoảng hai canh giờ nữa, Cao Tướng quân sẽ về đến kinh thành.

Nguyễn Lương vội vàng trở về, thay y phục, sau đó, hắn sai hạ nhân chuẩn bị rượu và một ít thức ăn bổ dưỡng.

Chiều hôm đó, Cao Kiên dẫn binh hồi kinh, từ phía xa xa, một vị công tử khoác trên người bộ y phục màu trắng, cưỡi con ngựa trắng chậm rãi tiến đến.

Phó tướng trên đũa: Nguyễn công tử đối xử với ngài thật tốt, tiếc rằng y không phải là nữ nhân, nếu không, chắc chắn ngài đã rước y về nhà rồi.

Cao Kiên bật cười, chẳng lẽ trông Nguyễn Lương rất giống nữ nhân sao?

Phó tướng trầm nhủ: đúng vậy, trong thiên hạ, làm gì có nữ nhân nào lại mở tửu lâu, đổ phở, thỉnh thoảng lại còn đến thanh lâu uống rượu, chơi đùa chứ?

Cao Kiên giao thư tín của chủ tướng cho phó tướng, sau đó, hấn thúc ngựa, chạy về phía trước. Nguyễn Lương đã nhìn thấy Cao Kiên, người kia khoác áo giáp trắng như tuyết, dưới chiếc áo giáp là áo choàng màu đỏ, trên người tỏa ra khí phách của một võ tướng.

Con ngựa phi như bay, Cao Kiên vươn tay, ôm lấy Nguyễn Lương rồi nhẹ nhàng kéo y lên lưng ngựa.

Nguyễn Lương hét lên một tiếng mang đầy vẻ ngạc nhiên, sau đó, y nghiêng người, tựa vào ngực của Cao Kiên, đột nhiên, Nguyễn Lương ngửi được mùi máu, y hốt hoảng: “Người bị thương sao?”.

“Không có việc gì đâu” – Cao Kiên thờ ơ.

Cao Kiên thúc ngựa, phóng qua bãi đất trống, đến bờ sông nằm bên trong khu rừng.

Con ngựa hí vang rồi dừng lại, Cao Kiên xoay người, phóng xuống ngựa, sau đó, hấn đỡ lấy Nguyễn Lương. Nhất thời, Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng vui vẻ, y chạm vào chiếc áo giáp, Cao Kiên nhú mày, khẽ rên rĩ.

“Có chuyện gì vậy?” – Nguyễn Lương sợ hãi, lên tiếng.

“Không có việc gì đâu” – Cao Kiên cởi áo giáp, lúc này, lớp vải bố quấn quanh vết thương đã bị nhuộm đỏ.

Nguyễn Lương đau lòng đến mức suýt chút nữa đã rơi nước mắt, từ trước đến nay, y chưa từng nếm trải khổ sở, ngay cả một vết thương nhỏ trên đầu ngón tay đã là một việc rất nghiêm trọng, huống chi là vết thương nặng đến mức như vậy.

“Không có gì, không có gì đâu mà” – Cao Kiên vừa định mặc áo giáp vào thì đã bị Nguyễn Lương ngăn lại, sau đó, y quỳ xuống, cẩn thận cởi bỏ quần phục. Cao Kiên chăm chú quan sát gương mặt tràn ngập sự nghiêm túc của Nguyễn Lương. Về phía Nguyễn Lương, y nhanh chóng cởi bỏ bộ võ phục màu đen, những vết thương dần lộ ra.

Phần ngực và lưng đầy những vết sẹo để lại từ trận đòn hai năm trước, cánh tay phải có một vết thương đã ngừng chảy máu, có lẽ nó nằm ở đây khoảng mười ngày, cánh tay trái có một vài vết bầm rất lớn, trên bụng còn có một vết thương nặng đến mức quân y phải sử dụng ruột dê để vá lại.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng Nguyễn Lương chăm chú quan sát những vết thương, gương mặt của Cao Kiên khẽ biến sắc, hấn vội vàng mặc y phục.

“Đừng nhìn, xấu lắm” – Cao Kiên cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Tại sao lại như vậy chứ?” – Nguyễn Lương mỉm cười rồi nói: “Trong mắt ta, người là đẹp nhất”.

Nguyễn Lương có một đôi mắt trong sáng tựa như hoa đào, mỗi khi y tỏ vẻ nghiêm túc, đôi mắt ấy lại tràn ngập sự ngây thơ, tuy Cao Kiên nhận ra rằng Nguyễn Lương đang nói dối nhưng hấn vẫn chấp nhận tin tưởng.

Trải qua một tháng chinh chiến trên sa trường, Cao Kiên hoàn toàn không có thời gian để rửa mặt, chải tóc, lúc này, thân thể của hấn tràn ngập những vết máu. Nguyễn Lương vội vàng dìu Cao Kiên đến khe suối, mái tóc đen, dài của hấn quấn vào những ngón tay trắng như ngọc của Nguyễn Lương.

“Người xem, chỉ cần tắm rửa sạch sẽ, người sẽ trở thành mỹ nhân” – Nguyễn Lương khẽ mỉm cười.

Lời nói này khiến Cao Kiên không thể nào nhẫn nhịn được, hấn bật cười rồi lấy ra một ít xà phòng cùng một cây lược bằng ngọc. Nguyễn Lương bước xuống suối, y vuốt ve mái tóc rồi tung rồi nhẹ nhàng dùng xà phòng tẩy đi những vết máu trên thân thể của Cao Kiên.

Mặt Trời dần di chuyển về phía Tây, màn đêm buông xuống.

Cao Kiên nửa ngồi nửa nằm trong suối, khẽ thì thầm: “Ta nhớ người”.

“Ta cũng rất nhớ người” – Nguyễn Lương vội vàng lau vết bùn bám trên đùi của Cao Kiên: “Mỗi đêm, chỉ cần nghĩ đến người, ta lại không ngủ được, ta sợ một ngày nào đó, người ta sẽ mang xác của người trở về”.

“Chẳng lẽ người thích ta sao?” – Cao Kiên hỏi.

“Dĩ nhiên là thích rồi” – Nguyễn Lương bật cười: “Người xinh đẹp như vậy, có kẻ nào mà không thích chứ”.

Cao Kiên mỉm cười, tuy hắn nhận ra rằng sự yêu thích của Nguyễn Lương không giống với những gì mà hắn nghĩ nhưng Cao Kiên vẫn cảm thấy rất vui.

Sau khi nghỉ ngơi một tháng, thân thể của Cao Kiên dần hồi phục, lần này, hắn đứng đầu trong số những người được triều đình ban thưởng. Trong thiên hạ, mỹ nhân không những cần nhan sắc mà còn phải có thanh danh, Nguyễn Lương nhận ra rằng cho dù là hoa khôi trong kinh thành cũng không thể xinh đẹp giống như Cao Kiên.

Cao Kiên không những biết ngâm thơ, viết chữ mà còn có thể cưỡi ngựa, ra trận giết giặc, khi thì hắn vô cùng nghiêm túc, cứng rắn, lúc lại rất mềm mại, dịu dàng, những thứ này chỉ có Nguyễn Lương được hưởng thụ, y cảm thấy bản thân chẳng khác nào Hoàng đế.

Cao Kiên được ban thưởng hai mươi lượng vàng và một cuộn gấm màu đỏ. Trước đây, Hoàng Thượng đã từng nghe Cao Tướng quân bảo rằng: “Nếu dân tộc Hung nô vẫn chưa bị tiêu diệt, ta sẽ không thành thân”. Vì vậy, hôm nay, ông mới ban cho hắn một cuộn gấm đỏ với hàm ý muốn hắn nhanh chóng tìm một phụ nhân.

Cao Kiên dở khóc dở cười, ôm cuộn gấm, bọn quan lại liên tục trêu chọc khiến hắn thật sự muốn chui xuống đất để trốn. Lúc này, trong phủ trải thảm, giăng đèn kết hoa, Cao Kiên vừa định ra lệnh cho hạ nhân dọn dẹp, tránh để người khác nhìn thấy lại chướng mắt thì Nguyễn Lương đã mỉm cười, tiến đến bên cạnh.

“Lương Ngọc, ta vừa nhận được một tin tức rất tốt” – Nguyễn Lương bật cười rồi nói.

“Ừ” – Cao Kiên siết chặt bộ y phục màu vàng.

“Đến đây, đến đây...” – Nguyễn Lương kéo Cao Kiên vào bên trong phủ.

Cao Kiên mơ mơ màng màng, đi theo Nguyễn Lương, đột nhiên, hắn nghe được một tiếng nổ vang đến mức đất trời rung chuyển. Cao Kiên hoảng hốt, quay đầu lại nhìn Nguyễn Lương, nhưng lúc này, hắn chỉ nhìn thấy xác pháo đỏ tươi rơi đầy trên mặt đất, rơi cả trên thân thể trắng như ngọc của người kia, bộ dạng này...

Quả thật rất giống với một tân nương vừa bước vào cửa.

Cao Kiên ngẩn người, bây giờ, hắn không thể nào nghe được những lời mà Nguyễn Lương đang nói. Một lát sau, khi tiếng pháo chấm dứt, Cao Kiên mới lấy lại được tinh thần, hắn nhanh chóng lên tiếng: “Người vừa nói gì vậy?”.

“Ta nói: nửa năm trước, lão già Lưu Hạc Thọ chết tiệt kia đã chết rồi” – Nguyễn Lương cười tít mắt: “Phụ thân vẫn muốn lừa gạt ta, may mắn là Thiếu phu nhân rất hiểu chuyện, nàng lên lút phái người đến, báo tin cho ta, nếu không...”.

Cao Kiên ngỡ ngàng, lời nói của Nguyễn Lương tựa như tiếng sấm nổ vang bên tai của hắn, bây giờ, Cao Kiên chỉ còn biết chăm chú quan sát đôi môi đỏ hồng đang mấp máy kia.

Cuối cùng?

Cuối cùng??

Cao Kiên nhìn qua nhìn lại, trong sân, những chiếc đèn ***g đỏ tươi đều viết chữ “hỉ”, đại sảnh lại đang tổ chức yến tiệc... Không khí chẳng khác nào một hỉ đường. Cao Kiên bưng hòm vàng, hạ nhân ôm cuộn gấm màu đỏ, lúc này, dường như hắn có tất cả nhưng lại chẳng có được thứ gì.

“Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì vậy?” – Nguyễn Lương đã nhận ra sự khác thường trên gương mặt của Cao Kiên.

“Ta cảm thấy mệt mỏi” – Cao Kiên nói.

“Vậy người về phòng nghỉ ngơi đi” – Nguyễn Lương vội vàng lên tiếng.

“Mau dọn dẹp tất cả đi, hôm nay, ta vừa được triều đình ban thưởng, nếu chúng ta tổ chức yến tiệc to như vậy sẽ không hay đâu” – Cao Kiên kiên nhẫn giải thích.

Nguyễn Lương “Ừ” một tiếng, dường như y cũng chẳng bận tâm.

Người kia luôn là như vậy.

Cao Kiên thầm nhủ: đối với những lời nói của ta, y cũng như vậy.

Những việc đã xảy ra trong hai năm vừa qua tựa như một cuộn phim quay chậm, lướt qua trong đầu của Cao Kiên, hắn vẫn còn nhớ rõ từng khoảnh khắc: khi người kia ngoan ngoãn nghe theo lời của hắn cho đến nụ cười rạng rỡ của y.

10. Kết Tử Thụ - Chương 10

Cho dù bây giờ, ngoài trời đang là mùa đông, thời tiết rất lạnh nhưng vẫn không thể ngăn cản ước muốn về nhà của Nguyễn Lương, từng giây từng phút, y đều mong muốn rời khỏi nơi này. Cao Kiên đi tìm Nguyễn Lương để thương lượng, hắn muốn tiền y một đoạn, cả hai sẽ thuê một chiếc xe ngựa và một xa phu, trên đường đi, hai người sẽ cùng du ngoạn, ngắm phong cảnh.

Nguyễn Lương nhanh chóng đồng ý, y thuê một chiếc xe ngựa thật to, bên trong có cả đệm và lò sưởi.

Trên đường đi, đột nhiên, Cao Kiên chỉ vào một khách *** ven đường rồi nói: “Chính là nơi này”.

“Có chuyện gì vậy?” – Nguyễn Lương nhìn ra bên ngoài.

“Chúng ta đã từng ở tại nơi đó, chẳng lẽ người không nhớ sao?” – Cao Kiên nói.

“Thật không?” – Nguyễn Lương chăm chú quan sát khách *** kia: “Người đã từng ở trong đó sao?”.

“Không, tại nơi này, bà mai đã dẫn Đinh Lan đến”.

“À...” – Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng sợ hãi: “Ngay cả việc này mà người vẫn còn nhớ rõ như vậy, Lương Ngọc, chỉ cần trí nhớ của ta được một nửa của người đã là tốt lắm rồi”.

Cao Kiên mỉm cười.

Nguyễn Lương ghen ngào: “Nàng ấy xinh đẹp nhưng lại rất xấu tính”.

“Người thật là, người ta đã chết vì người, vậy mà người còn bảo nàng xấu tính” – Cao Kiên nói.

“Ta đâu có muốn nàng ấy chết” – Nguyễn Lương nhanh chóng phủ nhận: “Ta chỉ muốn tốt cho nàng thôi mà, lúc đó, bên cạnh người không có nữ nhân, nếu nàng chấp nhận đi theo người, xem như cũng có nơi nương tựa, không những vậy, nàng còn có cơ hội đường đường chính chính nhập phủ Tướng quân, đây chẳng phải là một việc rất tốt sao?”.

“Tiếc rằng nàng chỉ yêu người” – Cao Kiên cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

“Nếu nàng yêu ta thì đã không tự vẫn, cái chết của nàng khiến ta cảm thấy vô cùng đau khổ” – Nguyễn Lương không cho là đúng: “Nếu nàng yêu ta thật lòng, tại sao lại không hiểu được ta vì nàng mà phí nhiều công sức như thế nào chứ?”.

“Vậy người đã phí bao nhiêu công sức vì ta rồi?” – Cao Kiên hỏi.

Nguyễn Lương liếc Cao Kiên một cái, y suy đi nghĩ lại một lát rồi bật cười: “Chẳng lẽ người cũng muốn thành thân sao?”.

Cao Kiên im lặng, nhìn Nguyễn Lương.

“Người yên tâm, sau khi hồi phủ, ta sẽ thu xếp giúp người, chỉ cần người thích, ta sẽ tìm mọi cách để người có thể thành thân với người ta, nhất định sẽ không khiến người thất vọng đâu” – Nguyễn Lương bật cười: “Cao Kiên của ta tài giỏi như vậy, không chừng có thể cưới được công chúa đó”.

“Ta không thích nữ nhân” – Cao Kiên thờ ơ.

“Việc này...” – Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng hoảng hốt, y lưỡng lự: “Cho dù ngươi không thích nữ nhân thì vẫn phải thành thân, sau đó, cả hai phải nhanh chóng sinh nhi tử để nối dõi tông đường, như vậy mới là đúng đắn”.

Từ trước đến nay, Nguyễn Lương vốn rất phong lưu, bây giờ, y lại lên tiếng, giảng dạy Cao Kiên về những điều đúng đắn, việc này khiến Nguyễn Lương cảm thấy có chút xấu hổ, y đảo mắt một vòng rồi vội vàng trêu đùa: “Nhưng nếu ngươi không muốn thành thân, ta cũng sẽ nuôi dưỡng ngươi cả đời”.

Đôi mắt của Cao Kiên sáng như một ngọn lửa, hần chằm chú quan sát Nguyễn Lương.

Cho dù đường xa vạn dặm nhưng chỉ cần cố gắng thì vẫn có thể đi đến đích. Khi đến gần cổng thành Dương Châu, Cao Kiên đuổi xa phu đi rồi tìm mua hai con ngựa thật tốt. Nguyễn Lương ngay thơ cười ngựa gần nửa ngày mới lấy lại được tinh thần, y thầm nhủ: Cao Kiên quả thật là một nhân tài, nếu hần muốn trộm thê tử của người khác, nhất định người ta sẽ không thể nào phát hiện.

Cao Kiên tiến về phía ngọn núi, một lát sau, hần dừng lại, tại nơi này, mây bay lơ lửng, hòa quyện vào đỉnh núi, tựa như tiên cảnh giữa chốn trần gian.

Cao Kiên nói: “Đến nơi rồi, chúng ta nghỉ ngơi một lát đi”.

Nguyễn Lương vui vẻ, trèo khỏi lưng ngựa.

Cao Kiên trải một miếng vải bằng bố thật lớn ra rồi kéo Nguyễn Lương ngồi xuống, cùng nhau ngắm nhìn phong cảnh, một lát sau, đột nhiên, hần nói: “Chúng ta không quay về, có được không?”.

“Không quay về sao? Nếu không quay về thì chúng ta sẽ đi đâu chứ?” – Nguyễn Lương ngạc nhiên, lên tiếng.

Cao Kiên im lặng, đột nhiên, Nguyễn Lương cảm thấy có một vòng tay đang siết chặt lấy bản thân, siết chặt đến mức xương cốt của y sắp vỡ vụn, dường như cả hai thân thể đang hòa thành một. Nguyễn Lương ôm chặt Cao Kiên, nhẹ nhàng dỗ dành: “Ta đã hiểu được tấm lòng của ngươi rồi, tương lai, ta nhất định sẽ đi tìm ngươi”.

Cao Kiên ngửa đầu, nhìn bầu trời, lúc này, hần chỉ nhìn thấy những bông tuyết trắng xóa đang rơi xuống.

Cuối cùng, Cao Kiên cũng buông Nguyễn Lương ra.

Nguyễn Lương cúi đầu, nhìn lưỡi dao trắng như tuyết đang cắm sâu vào ***g ngực, y ngỡ rằng bản thân đang nằm mơ nhưng từng giọt máu lần lượt tràn ra đã kéo Nguyễn Lương về với hiện tại. Những giọt máu như chu sa, dần dần nhuộm đỏ bộ y phục màu trắng.

“Tại sao?” – Nguyễn Lương ngỡ ngàng.

“Ngươi là của ta” – Cao Kiên chạm vào khoe môi của Nguyễn Lương, lúc này, đôi mắt của hần sáng rực rỡ như một vì sao.

Nguyễn Lương đã nhận ra tất cả, y nắm chặt bàn tay của Cao Kiên rồi mỉm cười: “Ngươi đó...”.

Cao Kiên ôm lấy Nguyễn Lương. Nguyễn Lương cúi đầu, khe rên rỉ: “Rất đau”.

Cao Kiên hôn lên trán của Nguyễn Lương một cái rồi dịu dàng lên tiếng: “Một lát sau, sẽ không còn đau nữa”.

Nguyễn Lương cảm thấy vô cùng hoang mang, tất cả mọi thứ, tất cả mọi thứ trong cuộc đời này, từ vinh hoa phú quý, tiểu mỹ nhân cho đến thê thất, người thân, tất cả đều hóa thành giấc mộng, dần dần rời khỏi y, nó đến rất nhanh nhưng đi cũng rất nhanh, khiến cho Nguyễn Lương không kịp suy ngẫm, không kịp oán hận, cứ như vậy, tất cả dần kết thúc.

“Kiếp sau...” – Nguyễn Lương ngẩn người.

“Kiếp sau” – Cao Kiên thờ ơ.

Nếu có kiếp sau...

Lời cuối sách:

Nguyễn Lương giống như vinh hoa phú quý trong nhân gian, rất hấp dẫn nhưng cũng rất vô tình.

Tôi và bạn sẽ giống như Nguyễn Thiếu phu nhân, Đinh Lan hay Cao Kiên, tất cả đều đang vùng vẫy một cách tuyệt vọng giữa chốn hồng trần rộng lớn này.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-hoa-phu-quy-ket-tu-thu>